

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 830

IN DE MACHT VAN DE BENDE
DER RAVEN.

20 cent

Na niet zonder moeite de kachel ter zijde geschoven te hebben, had hij een paar planken uit den vloer losgemaakt.

NIEUWE SERIE
**IN DE MACHT VAN DE BENDE
DER RAVEN**

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET PLAN VOOR DE INBRAAK.

John Raffles en zijn trouwe metgezel Charles Brand bevonden zich in de groote bibliotheekzaal van de villa in de Cromwellstreet, welke de Groote Onbekende sedert jaren bewoonde in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen, lid en vice-president van de beroemde Windsor Club.

Het scherpe gelaat van John Raffles werd beschenen door het licht van een electrische staanlamp, die geplaatst was op het blad van een zeer groote ebbenhouten schrijftafel in een hoek van het groote vertrek.

Op deze tafel lag een groote kaart van de Engelsche hoofdstad uitgespreid.

De beide mannen hadden zich over deze kaart heengebogen en bestudeerden haar blijkbaar aandachtig.

Na eenige oogenblikken merkte Raffles op :

— Je ziet dat ons aanstaande slachtoffer niet ver van ons eigen huis woont !

— Dat is zoo — de Gurzonstreet kan niet veel meer dan een half uur loopen van hier zijn !

— Zeven en twintig minuten, hernam Raffles. Zij is dicht bij de Boltonstreet gelegen en daar staat een van mijn huizen, dat door middel van een tunnel in verbinding staat met ons geheim laboratorium, onder het tuinhuis in het park.

— Hoe heet de man ook weer dien wij een bezoek zullen brengen, dat hij niet verwacht, vroeg

Charles. Ik ben zijn naam kwijt.

— Woodhorse, antwoordde Raffles, Jerubal Woodhorse !

— Jerubal, herhaalde Charles verbaasd. Is dat zijn voornaam. Het heeft een Bijbelschen klank !

— Het is best mogelijk dat die naam in den Bijbel voorkomt, hernam Raffles glimlachend. Onze vriend Woodhorse behoort echter tot het ras der kooplieden, die voor geen enkel middel terugdeinzen om hun eigendommen te vergrooten. De man is een woekeraar van de ergste soort !

— Dan heeft hij zeker een rijke clandisie, want hij woont in een deftige buurt !

— Dat hebt gij goed geraden ! Verscheidene leden van onze Club zijn met hem in aanraking geweest op een wijze die bij hen waarschijnlijk alles behalve aangename herinneringen hebben achtergelaten.

— Is hij rijk ?

— Buitengewoon ! Dat is ook niet te verwonderen voor iemand die geld tegen 50 en soms wel tegen 100 % uitleent !

— Is hij getrouwd ?

— Ja, want anders zou hij zeker zulk een groot huis niet bewonen.

— Je hebt je natuurlijk goed op de hoogte gesteld van zijn gewoonten ?

— Ja, ik ken ze tot in alle bijzonderheden ! En dat was ditmaal des te meer noodig omdat onze waarde Woodhorse, Jerubal geheeten, bijzonder wantrouwend is en vreeselijk bang voor dieven en andere ongewenschte gasten. Het verhaal doet de ronde dat hij des nachts, voor hij gaat slapen, in hoogst eigen persoon de ronde door zijn groot huis doet om er zich van te overtuigen dat alle deuren en vensters goed gesloten zijn. Hij wordt daarbij vergezeld door twee groote Ulmerdoggen, kwaadaardige beesten, die weten hoe de kuit van een inbreker smaakt.

— Drommels ! riep Charles uit, dat klinkt niet zeer geruststellend. Waar zijn die honden 's nachts ?

— In de slaapkamer van hun meester.

— Waar staat de brandkast ?

— In de slaapkamer.

— Wat zeg je daar ? Hoe zullen we er dan binnenkomen zonder dat de honden ons verscheuren ?

— Laat dat maar gerust aan mij over, hernam Raffles glimlachend. De honden zullen ons niet meer kwaad doen dan als ze van hout en wol gemaakt waren.

— Ik hoop dat ik daarop kan rekenen, antwoordde Charles droogjes.

— Dat beloof ik je.

— Zijn er veel bedienden in huis ?

— Een tiental.

— Goede hemel, dat is een heel leger.

— Maak je niet ongerust, mijn jongen. Ik heb al mijn maatregelen genomen. Ik ga er van avond nog eens langs, als ik naar den schouwburg ga en dan kan ik mijn aantekeningen misschien nog aanvullen.

— Dat is waar, we zouden vanavond naar een schouwburg gaan.

— Ja, maar niet als Lord Aberdeen. De man dien ik daar zal spreken behoeft niet te weten wie ik ben.

— Waarom laat je hem juist daar komen, vroeg Charles.

— Dat heeft een heel eenvoudige reden — hij speelt er komedie, antwoordde Raffles. Een mijner vrienden van de Club sprak dezer dagen over den man en wat ik van hem hoorde boezemde mij aanstonds sympathie voor hem in, zoodat ik mij voornam hem te helpen.

— Kom je dadelijk na de voorstelling weder thuis ?

— Dadelijk.

— En wanneer slaan wij onzen slag ?

— Waarschijnlijk morgen of overmorgen.

— Nemen wij Henderson de chauffeur

mede ?

— Ik denk er niet aan. Ik laat hem bij dergelijke ondernemingen liever thuis.

Raffles stond op en klapte de kaart van Londen weder dicht.

Hij raadpleegde zijn horloge en zeide toen :

— Het wordt tijd dat ik mij ga verkleeden. Mijn vriend de acteur is na het tweede bedrijf gereed, omdat hij dan door den snooden verrader overhoop is gestoken en ik zou hem niet graag misloopen. Hij moet werkelijk veel talent bezitten en ik wil al mijn best doen hem vooruit te helpen.

De beide vrienden verlieten nu de bibliotheek en Raffles begaf zich naar zijn slaapkamer om zich daar voor de voorstelling te kleeden.

Het was ongeveer half negen toen hij in de auto stapte, die hem naar den schouwburg zou brengen.

Henderson, de reusachtige chauffeur, zat achter het stuurwiel van den prachtigen wagen.

Het was donker en Raffles had den kraag van zijn jas opgezet, zoodat van zijn gezicht weinig te bespeuren was.

Het geschiedde trouwens vaak dat de vrienden van Lord William Aberdeen gebruik maakten van een van diens auto's, welke hij hun steeds op de meest gulle wijze ter beschikking stelde.

Charles had hem tot aan de deur uitgeleid.

Een half uur later keerde Henderson weder met de auto terug.

Hij zou zijn meester bij het uitgaan van den schouwburg weder afwachten.

Het theater waarheen Raffles zich had laten brengen bevond zich in de Farmstreet.

Het was een tamelijk klein en onaanzienlijk gebouw, waar meestal niets anders dan ijselijke draken werden opgevoerd.

Hij kocht aan het loket een logeplaats en trad juist binnen toen het scherm voor het tweede bedrijf werd opgehaald.

Al spoedig werd zijn aandacht geboeid door het spel van den man om wiens wille hij zijn schreden naar dezen schouwburg had gericht.

Jack Price was inderdaad een acteur wiens gaven hemelhoog uitstaken boven die van zijn omgeving.

Hij was een jonge man van omstreeks dertig jaar en met een fijn gevormd eenigszins zwaarmoedig gelaat.

Hij had een fraaie diepe stem, waarmede hij het publiek in het hart wist te treffen.

Raffles, met zijn fijn gevoel voor alle uitingen van kunst begreep aanstonds dat zijn beschermeling in deze omgeving volkomen misplaatst was.

Zoodra het scherm gevallen was, verliet hij zijn plaats en begaf zich naar den artisteningang.

Een fooi aan den portier die daar de wacht hield, verschafte hem gemakkelijk toegang.

Hij bereikte het tooneel waar op het oogenblik een druk heen en weer geloop was van tooneelknechts die stukken van het tooneel versjouwen en liet zich de kleedkamer van Jack Price wijzen.

Deze bevond zich aan het einde van een lage nauwe gang, die door een zwak gasvlammetje verlicht werd.

Hij klopte aan en trad dadelijk daarop binnen.

Jack Price die voor zijn kaptafel gezeten was, bezig met zijn gelaat te ontdoen van de laag schmink, keerde zich verrast om toen hij in den spiegel een hem onbekend bezoeker zag binnentreden.

— Laat ik u vooral niet ophouden, mijn waarde heer Price, zeide Raffles vriendelijk. Ik kan wel met u spreken terwijl gij voortgaat met u af te schminken.

— Maar — met wien heb ik de eer, vroeg de tooneelspeler aarzelend.

— Wat doet mijn naam er toe, ging Raffles voort. Ik heb u zoeven zien spelen, mijnheer Price en ik kom om u te zeggen dat uw talent te groot is om het te laten beschimmelen te midden van een omgeving die u niet waardig is.

Jack Price bloosde van vreugde bij het hooren van die lofspraak.

Hij bood zijn bezoeker een stoel aan en zeide toen, terwijl hij voortging de schmink van zijn gelaat te verwijderen.

— Het doet mij groot genoegen, mijnheer, dat gij zoo over mij denkt. Ik zelf wilde hier gaarne weg, omdat ik wel gevoel iets beters te kunnen dan ik hier verricht. Ik heb echter in het geheel geen connecties en die zijn toch helaas volstrekt noodzakelijk als men het hier in Londen tot iets wil brengen.

— Dat is een treurige waarheid, mijnheer Price, zeide Raffles. Maar kom ik wil u niet langer in het onzekere laten omtrent het doel dat mij tot u voert! Een mijner vrienden heeft mij over u gesproken en mij bewogen eens naar dezen schouwburg te gaan om u te zien spelen. Welnu — ik ben verheugd dat ik aan zijn verzoek gevolg heb gegeven. Gij hebt werkelijk een zeer groot talent en ik wil al mijn best doen om u aan een anderen schouwburg geplaatst te krijgen.

— Meent gij dat werkelijk, mijnheer, vroeg Price, terwijl hij zijn bezoeker aandachtig aankweekte.

— Zeker! Ik heb veel invloed en ik ben er van overtuigd dat mijn steun u van groot nut kan

De acteur stond op en kwam naar Raffles toe.

— Als gij dat werkelijk zoudt kunnen doen, mijnheer, riep hij uit. Als gij in staat zoudt zijn om mij bij een beteren troep geplaatst te krijgen dan zou ik u mijn heele leven dankbaar zijn! En dat niet alleen omdat ik dan mijn kunst beter zou kunnen dienen, maar ook omdat ik mijn arme lieve vrouw dan de verpleging zou kunnen geven welke zij behoeft! Zij is ziek, en de geneeswijze welke de dokter voorschrijft kost vreeselijk veel geld!

— Zoo waarlijk? Dan doet het mij dubbel genoegen dat ik van dienst kan zijn.

Raffles had een blaadje uit zijn opschrijfboekje gescheurd en schreef er nu haastig eenige woorden op.

Hij vouwde het blaadje dicht, reikte het Price over en zeide:

— Ga met dit briefje naar den directeur van het Garrick Theatre! Hij zal u dan in de gelegenheid stellen een rol te vervullen en ik ben zeker dat hij u dan aanstonds aan zijn troep verbindt.

Er glinsterde een traan in het oog van den jongen acteur toen hij op zijn bezoeker toetrad en diens beide handen greep.

— Mijnheer ik weet niet wie gij zijt en gij schijnt mij ook uw naam niet te willen noemen. Dat grieft mij, want ik verzeker u dat ik u innig dankbaar ben voor gij hetgeen gij nu doet voor iemand die u geheel en al onbekend is en ik zou u zoo gaarne een bewijs van die dankbaarheid willen geven.

Raffles hief met een afwerend gebaar de hand op.

— Nogmaals, mijnheer Price, mijn naam doet er niets toe! Als de directeur van het Garrick Theater u dien wil mededeelen is het mij wel — maar ik betwijfel of hij daartoe wel in staat is! En nu moet ik u verlaten want zoo meteen gaat het scherm weder op.

Hij stond op en drukte den jongen acteur de hand.

— Mijn waarde heer Price, zeide hij. Ik hoop van ganscher harte dat mijn voorspraak u van nut zal kunnen zijn! En ik hoop u spoedig terug te zien op de planken van het Garrick Theater en in een omgeving waarin uwe talenten beter tot hun recht zullen komen.

Het volgende oogenblik had Raffles de kleedkamer weder verlaten.

Toen Jack Price een kwartier later zijn overjas van den kapstok wilde nemen, gleed een kleine enveloppe, die onder den kraag geschoven was, op den vloer.

Hij raapte haar verbaasd op en opende haar. Er zaten 5 biljetten van tien pond sterling in!

HOOFDSTUK II.

VERDWENEN!

Het was ongeveer halfelf in den avond.

Charles had een korte wandeling gemaakt in het Hydepark.

Nadat hij was teruggekeerd had hij zijn geliefkoosd boekje in de bibliotheek opgezocht en een boek ter hand genomen.

Het waren de wonderbaarlijke verhalen van Edgar Poe, en hij was zoo verdiept in de lezing van deze geestesproducten van den Amerikaanschen schrijver dat hij niet merkte hoe de tijd voortschreed.

Hij scarok op toen er aan de deur geklopt werd.

— Binnen, riep hij.

De deur ging open en Henderson stak zijn hoofd door de kier

— Ik geloof dat het tijd wordt om mijnheer te gaan halen, mijnheer Brand, zeide hij.

Charles raadpleegde zijn horloge.

— Het is over halfelf, zeide hij. De voorstelling zou om elf uur afgelopen zijn. — Ga dus maar, Henderson!

De deur ging weder toe en aanstonds verdiepte Charles zich weder in zijn lectuur.

Hij schrikte opnieuw op, toen de groote marmen pendule een galmenden slag liet hooren.

— Half twaalf, bromde hij. Raffles zal wel aanstonds terugkomen. Ik zal eens zien wat de oude Gaston van het souper terecht gebracht heeft.

Hij rekte zich eens uit, klapte het boek dicht en zette het in de groote kast, waar ongeveer drie duizend boeken stonden — het allerbeste wat de wereldliteratuur had opgeleverd, in den loop der eeuwen.

Toen begaf hij zich naar de eetzaal waar Gaston, de oude kamerbediende van Lord Aberdeen, reeds voor het souper gedekt had.

Op den drempel van de deur bleef hij staan.

Lang aangehouden trilde de electriche huis-schel.

Het geluid klonk schrill door de ruime met marmer bevloerde vestibule.

Een zonderling beklemd gevoel waarvan hij zich niet aanstonds rekenschap kon geven, maakte zich van Charles meester.

Hij boog zich over de leuning van de gaanderij, die over de geheele breedte van de vestibule liep en waarop de deur dan de eetzaal uitkwam en zag hoe de oude Gaston op zijn gewone bedachtzame manier naar de huisdeur ging.

Hij trok haar open en Henderson trad binnen.

— Is mylord al teruggekeerd? vroeg de

chauffeur.

— Neen Henderson, nog niet, antwoordde Gaston.

— Heb je mylord aan den schouwburg opgewacht Henderson? riep Charles hem van de gaanderij af toe.

De chauffeur kwam eenige stappen naar voor.

— Ik was er met mijn wagen een kwartier voor de schouwburg uitging, mijnheer Brand, antwoordde hij. En ik heb nog een kwartier gewacht nadat alle lichten uitgedraaid waren!

— Mylord wist toch wel dat gij zoudt terugkomen, ging Charles voort.

— Zeker, mijnheer Brand. Hij had mij juist op het hart gedrukt op tijd te komen omdat hij dadelijk naar de villa wilde terugkeeren, daar hij nog iets met u te bespreken had!

— Dat is merkwaardig, mompelde Charles terwijl hij de trappen afdaalde. Staat de auto nog voor het hek, Henderson? vroeg hij.

— Ja, mijnheer Brand!

— Breng haar dan nu maar naar de garage, mylord zal waarschijnlijk wel met een huurauto huiswaarts keeren.

Henderson wendde zich naar de deur.

— Een oogenblik, Henderson, zeide Charles. Hoe laat was de voorstelling afgelopen?

— Het kan nauwelijks een paar minuten over elfen zijn geweest, want even nadat de kerkklokken in de buurt geslagen hadden, werden de deuren opengezet en kwam het publiek naar buiten!

— Stonden er vele rijtuigen en auto's te wachten?

— Twee cabs en drie huurauto's.

— Ik dank je, Henderson, ga nu maar.

De chauffeur verwijderde zich.

De straatdeur viel achter hem dicht.

Charles bleef onbeweeglijk midden in de vestibule staan.

De oude Gaston, die nog altijd bij de straatdeur stond, keek hem onderzoekend en eenigszins ongerust aan.

— Is mylord over zijn tijd, mijnheer Brand? vroeg hij.

Charles hief met een ruk het hoofd op.

— Ja, Gaston! Henderson zou mylord om elf uur van den schouwburg in de Farmstreet halen en hem dadelijk hierheen hebben gebracht, maar hij heeft vruchteloos gewacht! Mylord was er niet.

De oude Gaston schudde zijn hoofd met de witte haren.

Zuchtend en in zichzelf wat brommend ging hij heen.

Langzaam besteeg Charles de trap weder.

Hij ging de bibliotheekzaal weder binnen en wierp zich in een stoel.

Toen ging hij in zichzelf de redenen na welke Raffles er toe gebracht konden hebben, zijn afspraak niet na te komen.

— Misschien heeft hij daar een vriend getroffen, bromde hij in zichzelf misschien wel denzelfde die hem op den jongen acteur opmerkzaam heeft gemaakt. Die heeft hem misschien ergens uitgenoodigd om met hem te soupeeren! Maar het is heelemaal tegen de gewoonte van Raffles om mij dan niet te waarschuwen. Hij zou mij zeker aanstonds hebben getelefoneerd!

De jonge man streek zich met de hand over het voorhoofd als wilde hij een onaangename gedachte verdrijven.

Hij wist beter dan iemand anders dat zijn vriend steeds aan groote gevaren bloot stond.

Reeds herhaaldelijk had hij de leden van verschillende dievenbenden getart en hij was met hun aanvoeders in een voortdurenden stillen; maar daarom niet minder verbitterden oorlog gewikkeld.

Het was volstrekt niet ondenkbaar dat het toeval een dezer aanvoeders op zijn weg had gebracht die hem wellicht herkend had.

En toch — het volgende oogenblik moest Charles om deze veronderstelling lachen.

Raffles had zich goed vermomd — hij bevond zich in een vollen schouwburg — de Farmstreet was in een tamelijk gegoede wijk gelegen — zijn eigen auto wachtte hem op — het was menschelijkerwijs gesproken onmogelijk dat hij onder die omstandigheden in strijd zou gekomen zijn met een zijner vijanden!

Maar wat dan?

Charles wierp een blik op de pendule.

Het was een paar minuten voor middernacht.

Wat deed Lord Lister thans, en waarom liet hij niets van zich hooren?

Hij wist hoe bijzonder accuraat John Raffles was, ook in kleinigheden en dat hij hem stellig getelefoneerd zou hebben als hij zijn plannen ter elfder ure zou hebben gewijzigd.

De jonge man voelde zijn onrust met iedere minuut toenemen.

Hij stond op en begon het vertrek op en neder te loopen.

Telkens wierp hij daarbij een blik op de pendule.

Traag kropen de minuten voort.

Charles wierp zich weder in een stoel, na een boek te hebben genomen en trachtte te lezen.

Het was hem echter onmogelijk.

De letters dwarrelden voor zijn oogen.

Hij was niet in staat zijn gedachten te bepalen bij hetgeen hij las.

Hij wierp het boek weder weg, trad op het venster toe dat op het park uitzag en schoof het gordijn een weinig terzijde.

Door het dichte geboomte heen kon hij aan het andere einde van het groote park een lichtverschijnsel ontwaren.

Het kwam uit de woning van Henderson boven de garage.

De brave chauffeur had zich dus niet ter ruste begeven.

Waarschijnlijk gevoelde hij zich even ongerust als zijn jonge meester.

Misschien liep hij even ongedurig rond.

Charles schoof het gordijn weder dicht en nam de huistelefoon ter hand die hem met de garage in verbinding stelde.

— Je bent nog niet naar bed Henderson? vroeg hij. Ik zie nog licht in je woning.

— Neen mijnheer Brand, klonk het antwoord, ik kan niet slapen voor ik weet dat Mylord is wedergekeerd.

— Zoo gaat het mij ook, Henderson. Ik begriep volstrekt niet waar Mylord kan zijn. Het is reeds over half een.

— Als ik er eens met de auto op uit ging, mijnheer Brand. Er zijn daar in de buurt van den schouwburg vrij wat restaurants. — misschien heeft Mylord zich naar een van die inrichtingen begeven.

— Doe dat Henderson! riep Charles uit. Ik kan deze onzekerheid niet langer dragen. Er moet bepaald iets gebeurd zijn. Het is geheel tegen de gewoonten van Mylord in. Ik wacht vol ongeduld je terugkomst.

De jonge man wilde het toestel weder aan den haak hangen.

Hij bedacht zich echter en riep:

— Wees vooral voorzichtig, Henderson. Ik weet niet wat het is, maar ik vrees dat ons eenig gevaar boven het hoofd hangt.

— Ik beloof het u, mijnheer Brand, klonk het terug. Ik zal mijn revolver bij mij steken, en ik verzeker u, dat ik er gebruik van zal maken, als men mij te na mocht komen.

— Ga dan! Ik verwacht je binnen een half uur terug.

Charles legde het toestel weg, en wierp zich opnieuw in zijn stoel.

De tijd scheen wel stil te staan.

Het leek hem een eeuwigheid, alvorens er weder op de deur geklopt werd, en Henderson het groote vertrek binnen trad.

Een enkelen blik op het gelaat van den trouwen chauffeur zeide hem, dat diens tocht vruchteloos was geweest.

Het stond strak en somber.

— Dus niets ontdekt, Henderson ? vroeg Charles toonloos.

— Niets, mijnheer Brand. Ik ben bijna alle cafés daar in de buurt binnen gegaan, maar Mylord was er niet.

— Je hebt toch niet naar Lord William Aberdeen gevraagd ? vroeg Charles op verschrikten toon, daar hij wist dat zijn vriend dien avond in een vermomming was uitgegaan.

— Stel u gerust, mijnheer Brand, ik heb den naam van Mylord in het geheel niet genoemd. Ik heb hem alleen maar beschreven als een groot en deftig heer.

Charles haalde verlicht adem.

— Daar heb je verstandig aan gedaan, Henderson, zeide hij.

Hij wierp een blik op de pendule.

— Kwart over een, mompelde hij.

Toen richtte hij zich op en zijn stem had een vastberaden klank toen hij zeide :

— Henderson er moet iets gebeurd zijn. Wij moeten handelen. Ik weet dat Mylord van avond in den schouwburg zou spreken met een der acteurs. Wij moeten onmiddellijk onderzoeken wie dat geweest is want die man kan ons misschien inlichtingen verschaffen.

— Ik ben geheel al en tot uw dienst, mijnheer Brand.

— Goed — dan zullen wij aanstonds aan het werk gaan.

Henderson had de auto nog niet gestald en vijf minuten later waren de beide mannen vertrokken ten einde den directeur van het theater op te zoeken en van dezen den naam van den acteur te vernemen, wiens lot Raffles zich had aangetrokken.

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst ?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.**

HOOFDSTUK III.

WAT ER MET RAFFLES GESCHIED WAS.

Raffles wachtte het einde van de voorstelling niet af.

Het stuk kon hem slechts matig boeien, en de acteurs waren bepaald slecht.

Hij besloot dus heen te gaan en naar huis terug te wandelen.

In een café kon hij dan wel naar de villa telefoneeren om Henderson te waarschuwen dat hij niet behoefde te komen.

Hij verliet de loge, zoo zacht hij kon en ging haastig den schouwburg uit.

Voor den uitgang bleef hij even staan.

Et stond een klein hoopje menschen, waaronder een aantal vrouwen die blijkbaar meewarig luisterden naar het verhaal van een klein meisje van omstreeks acht jaar dat in hun midden stond.

Raffles trad naderbij.

Het arme kind vergoot bittere tranen en was blijkbaar niet tot bedaren te brengen.

Gedreven door medegevoel voor alles wat zwak en hulpeloos was kwam Raffles op het groepje toe.

Wat is er moedertje? waarom huilt dat arme kind? zoo wendde hij zich tot een oude vrouw.

— De moeder van het kind is zwaar ziek, mijnheer. Het kind is uitgestuurd om medicijnen maar zij heeft lang niet genoeg geld en thuis is er niets meer!

— Wat doet de vader, vroeg Raffles.

— Die is al lang dood, zeide hij.

Onwillekeurig hadden de omstanders plaats gemaakt voor den rijzigen heer in zijn deftigen pels.

Hij stond nu vlak voor het weenende meisje.

Het was een mooi kind met lang blond haar, waarmede de donkere oogen wonderlijk contrasteerden.

Zij was armoedig gekleed, maar uit alles bleek

dat haar moeder al haar best had gedaan om er haar kind zoo fatsoenlijk mogelijk te doen uitzien.

Raffles legde haar hand op het hoofdje en zeide op vriendelijke toon.

Kijk mij eens aan, kindlief!

Het meisje hief haar betraande oogen schuw tot hem op.

— Is je moeder zoo ziek, kleintje, vroeg Raffles medelijdend.

— Erg ziek, meneer antwoordde het kind snikkend. Als ik de medicijnen niet medebreng sterft moeder misschien.

Nu hadden vele andere menschen er zich afgemaakt met het kind een paar shillingen te geven, maar Raffles was niet van dat soort!

— Woont je moeder hier ver vandaan? vroeg hij.

— In de Greenstreet, mijnheer!

— Maar dat is tamelijk ver hier vandaan, riep Raffles uit.

— Bijna twee uur loopen, mijnheer. Ik heb den geheelen avond rondgezworven, in alle apotheken binnengewest, maar niemand wilde het recept gereed maken, voor ik vooruit betaalde, en ik had niet zooveel geld bij me.

Raffles schudde het hoofd.

Het leek hem onverklaarbaar dat men zoo wreed kon zijn het arme kind met leeg handen weg te zenden terwijl haar moeder misschien op sterven lag!

Hij keek om zich heen en wenkte een auto.

— Ik zal met je meegaan naar je moeder, kindlief, zeide Raffles, terwijl hij zijn arm om den schouder van het meisje legde.

Dadelijk hielden de tranen van het kind op te vloeien.

— O wat zal moeder u dankbaar zijn, riep zij nu uit.

Een oogenblik keek Raffles verrast op.

Hij meende iets theatraals in de stem van het kind te hooren, dat hem een oogenblik onaangenaam trof.

Hij stapte in en liet het kind naast zich plaats nemen.

De auto reed weg onder het goedkeurend gemompel van de menigte.

Raffles probeerde het meisje aan het spreken te krijgen, maar het kind was plotseling zeer stil geworden.

Raffles raadpleegde zijn geheugen.

Als hij zich niet vergiste lag de Greenstreet in een der oudste wijken van Londen, waar hij menigmaal gedwaald had als liefhebber van oudheden.

De straten waar de auto reed werden hoe langer hoe nauwer en waren slecht verlicht.

Het asphalt hield op om plaats te maken voor

een keibestrating.

Met veel moeite had Raffles van het kind vernomen, dat haar moeder aan een langdurige sleepende ziekte leed.

Haar vader was sedert zes jaar dood en haar moeder had langen tijd den kost verdiend als werkvrouw.

Maar plotseling scheen het kind als een blad aan een boom te veranderen.

Het begon nu vlug en onophoudelijk te babbelen en Raffles had moeite haar levendig verhaal te volgen.

In het donker van de auto zag hij de oogen van het kind koortsachtig schitteren.

Hij nam haar hand, die koortsig heet aanvoelde.

— Je lijkt mij zelf ook een beetje ziek te zijn, zeide Raffles vriendelijk. De ziekte van je moeder is toch niet overerfelijk?

— In het geheel niet, mijnheer!

En opnieuw begon het kind huid en druk te babbelen.

Raffles wierp een blik naar buiten.

Bij het licht van een gaslantaarn meende hij de straat wel te herkennen, maar het was zeker niet de Greenstreet.

Juist matigde de auto een weinig haar vaart.

— Zijn wij er al? vroeg hij verbaasd.

— Aanstonds, mijnheer, antwoordde het kind.

Maar in plaats van door te rijden vertraagde de auto nog meer haar vaart.

Raffles trachtte door de voorruit te zien waarom de chauffeur zijn wagen inheid, maar er was niets bijzonders te ontdekken.

Plotseling werden de portieren aan weerszijden opengerukt.

Voor Raffles goed en wel wist wat er gebeurde sprongen er twee mannen in den wagen, het kind was bliksemsnel onder den arm van een hunner gedoken en stond reeds op straat.

Dadelijk versnelde de auto haar vaart weder.

Raffles verloor geen tijd met aanmerkingen te maken over dit plotseling binnendringen van twee vreemdelingen.

Hij begreep, als was het dan ook een weinig te laat, dat hij in een val was gelopen.

Zonder een woord te spreken tastte hij naar zijn zak teneinde zijn revolver te trekken daar de ruimte in de auto veel te klein was om van zijn vuisten gebruik te maken.

Maar Raffles had niet met de eersten de besten te doen!

Voor zijn rechterhand in zijn zak verdwenen was, had reeds de hand van een der indringers er bezoek gebracht en er het wapen uitgenomen.

De tweede bandiet greep hem bij de keel en met een onwillekeurig gebaar bracht Raffles

zijn handen vooruit om de armen van zijn aanvaller te grijpen.

En waarschijnlijk zou Raffles, al was hij ontwapend, zijn beide aanvallers de baas wel zijn geworden, als deze geen beproefd middel hadden toegepast. Een hunner duwde hem een doek met chloroform voor den neus en Raffles voelde snel het bewustzijn uit zich wegzakken.....

Toen hij weder tot bewustzijn kwam bevond hij zich in een laag gezolderde kamer, waar niet veel anders stond dan een tafel en een paar stoelen.

Op de tafel stond een petroleumlamp die te hoog was opgedraaid en waarvan de walmte het vertrek met een ondraaglijken stank begon te vervullen.

Ofschoon hij nog een zwaar gevoel in het hoofd had, kwam hij toch zeer spoedig tot het besef van zijn toestand.

Er welde een bitter gevoel in hem op, niet omdat hij in een val was geloopt, maar omdat men een kind, een wezentje dat nog niet eens tot de jaren des ondersheids was gekomen, voor zulke laaghartige aanrandingen had afgericht.

— Wat moet er van dat arme schepseltje terecht komen, bromde hij in zichzelf. En welke gewetenlooze schurken moeten het zijn, die op deze wijze de jeugd van een kind vergiftigen en haar geheele leven bederven!

Toen begon Raffles eens aan zichzelf te denken!

Hij wilde een beweging maken maar zag dat het hem onmogelijk was: hij was met armen en beenen vastgebonden op een stoel.

— Zooals ik zie hebben de heeren struikrovers mij mijn gouden horloge en mijn dasspeld reeds ontnomen ook mijn manchetknoopen en mijn ringen voel ik niet meer. Nu, ik moet zeggen, dat zij hun zaakjes goed hebben opgeknapt al ben ik persoonlijk geen voorstander van deze ruwe struikroversmanieren! Ik zou wel eens willen weten wat die heeren nog van me willen nu zij mij reeds geheel en al hebben uitgeplunderd!

Hij probeerde te kijken hoe laat het was.

Van den tijd kon hij zich echter volstrekt geen voorstelling vormen.

Misschien bevond er zich een venster in het vertrek maar dan was dat toch met een luik afgesloten, want er drong geen enkel lichtstraaltje van buiten in het vertrek door.

Hoe lang hij bewusteloos was geweest kon hij zich volstrekt niet voorstellen.

Hij spitste de ooren ten einde te trachten eenig geluid op te vangen.

Maar het was doodstil in het huis.

Slechts in de verte hoorde hij het dof geraas van het nachtleven der hoofdstad.

— Zouden zij die lamp met opzet zoo hebben laten stoomen, bromde Raffles. Wat drommel als het nog lang duurt zal ik nog stikken.

Hij probeerde of hij de touwen die hem bonden wat lossen kon maken, maar spoedig moest hij die hoop opgeven.

Zijn armen waren dwars over den rug van den stoel heen stevig vastgeonden.

En toch moest er gehandeld worden!

De kamer werd hoe langer hoe meer gevuld met een zwarten benauwden walm.

Binnen een half uur zou hij gestikt zijn!

Raffles probeerde nu op te staan, maar ook dat was onmogelijk!

Zijn voeten waren op de onderste sport van den stoel vastgebonden!

Maar tot zijn blijdschap bemerkte hij dat de stoel een weinig waggelde!

Hij raakte slechts met drie pooten te gelijk den grond!

Zoo was het mogelijk, met zeer kleine rukjes den stoel tot vlak voor de tafel te schuiven.

Hij bukte zoo ver mogelijk voorover en wist met zijn tanden den gekartelden rand van den knop te grijpen, waarmede de pit op en af gedraaid kon worden.

Wel kreeg hij een walgelijken petroleumsmak in den mond maar het ging om zijn leven!

Reeds voelde hij dat zijn keel werd toegeknepen door den verstikkenden walm.

Met moeite draaide hij de pit zoo ver terug dat de lamp niet meer walmde.

Maar toen geschiedde er iets onverwachts!

Toen Raffles zich weder wilde oprichten, bleef een knoop van zijn geopend vest achter den knop van de lamp haken.

De lamp viel om.....

Een plas brandende petroleum verspreidde zich over het breede tafelblad!

Met een kreet wierp Raffles zich achteruit!

Het was juist bijtijds want reeds druppelde de brandende petroleum op den vloer!

Nu brandde het geheele tafelblad!

Raffles had den dood reeds in menige gedaante onder de oogen gezien, maar nu huiverde hij toch.

Hij bevond zich klaarblijkelijk geheel alleen in een groot en onbewoond huis.

Waarschijnlijk op een zolderkamer, te oordeelen naar een der schuinlopende wanden.

Hij was gebonden en onmachtig zichzelf te bevrijden.

De vlammen zouden over enkele minuten den vloer en de houten wanden hebben bereikt.

Een afschuwelijke dood wachtte hem!

Met inspanning van al zijn krachten trachtte

hij de touwen te verbreken die hem bonden. Hij schoof zoo ver mogelijk van de brandende tafel af.

Toen drukte hij zijn voeten uit al zijn macht tegen de onderste stoelsport — spande zijn spieren tot het uiterste — de sport kraakte en bezweek!

Ofschoon de touwen hem nog vreeselijk pijn deden, kon hij nu toch met inspanning van al zijn krachten met zijn teenen den vloer bereiken.

Hij trachtte nu den stoel tegen een der houten wanden te verbrijzelen.

En ofschoon hij zichzelf daarbij schramde en wondde, gelukte het hem toch de leuning van het oude meubel te doen breken.

Dadelijk gevoelde hij dat de touwen minder spanden.

Hij strompelde naar de tafel terug, die nu een kleine vuurzee was en ging met den rug naar de tafel gekeerd staan.

Hij hield het touw in de vlam die een der hoeken van de tafel verteerde.... een flinke ruk.... zijn armen waren vrij!

In allerijl maakte Raffles de touwen van zijn beenen los en slingerde den stoel van zich af.

Het eerste wat hij deed was naar een deur zoeken, die hij echter niet vond.

Snel beraden trok hij nu zijn jas uit en doofde daarmee de vlammen, na de tafel onderstboven te hebben geworpen.

Een voor een verdwenen de roode lekkende

tongen.

Raffles was aan den vuurdood ontkomen.

Een diepe zucht ontwelde aan zijn borst.

Hij streek zich met de hand over het hoofd.

Het was klam van den doorgestanen doodsangst.

Het was thans stikdonker in het vertrek.

Raffles doorzocht al zijn zakken.

Hij vond er letterlijk niets meer in dat hem van eenig nut kon zijn.

Men had hem alles ontnomen.

Zijn beurs, zijn horloge, zijn ringen, zijn doekspeld, zijn zaklantaarn, alles!

Zelfs het zilveren lucifersdoosje was verdwenen!

Op den tast ging Raffles op een der wanden toe.

Zorgvuldig onderzocht hij die in de hoop ergens een naad te ontdekken.

Hij lette goed op, telkens als hij aan een hoek kwam.

Ten slotte wist hij zeker dat hij het geheele vertrek was rondgeweest.

Maar nergens had hij een ingang noch een raam gevonden!

— Dat is zeer merkwaardig, bromde Raffles in zich zelf, die al zijn zelfbeheersching had teruggekregen, nu hij niet meer was vastgebonden. Dat ik hier ben is zoo verwonderlijk niet — maar hoe ik hier gekomen ben terwijl er geen deuren of vensters zijn, dat is zonderling!

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
 Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
 Windsor en Constance Talmadge.
 Andere volgen.

HOOFDSTUK IV.

CHARLES OP ONDERZOEK UIT.

Charles en Henderson hadden zich niet eens den tijd gegund hun avondmaal te nuttigen.

Zij hadden zich van wapens voorzien, en Charles had zijn gelaat vlug zoodanig veranderd dat het niet mogelijk zou zijn hem te herkennen.

Ter elfder ure had hij Henderson ook gelast de alom bekende blauwgelakte limousine van Lord William Aberdeen weder naar de garage te brengen en haar te vervangen door een grijs gelakten. kleinen maar zeer snellen renwagen.

Henderson had zijn livrei verwisseld tegen een zware grijze mackintosh en een jockeypet die hij ver over zijn ooren kon trekken en het zou moeilijk vallen den chauffeur van zijne Lordschap te herkennen, nu hij den hoogen kraag van zijn jas had opgezet.

Zoo kon de onderzoekingstocht beginnen!

Voor alle zekerheid liet Charles Henderson allereerst naar den kleinen schouwburg in de Farmstreet rijden.

Natuurlijk was het gebouw reeds in diepe duisternis gehuld.

Charles stapte uit en keek rond.

Er kwam juist een agent aanstappen.

Charles op hem toe.

— Goede vriend, zeide hij, kun je me zeggen hoe de directeur van dit theater heet.

— Wel zeker, mijnheer! zijn naam is Anderson!

— Weet je ook of hij hier in de buurt woont?

— In deze zelfde straat, mijnheer, No. 14, een huis of tachtig hier vandaan. Mijnheer zal nu toch zeker geen bezoeken meer gaan afleggen, vóegde hij er gekscherend aan toe.

— Toch wel, goede vriend, antwoordde Charles. Ik moet hem over een hoogsternstige zaak spreken, die hem een groot fortuin kan opleveren!

— Dan is het wat anders, riep de agent lachend uit. Daarvoor moogt gij mij ook in het holst van den nacht uit mijn bed halen.

Charles was reeds weder op de auto toege-
loopen.

— Rijd naar No. 14 in dezelfde straat, Henderson beval hij. Daar woont de directeur.

De chauffeur gehoorzaamde en wel zoo snel dat de agent den wagen met een bedenkelijke blik achterna keek

Binnen een paar minuten stond de renwagen opnieuw stil voor een smal, tamelijk vervallen huis.

Charles sprong weder van zijn zetel en liep op de huisdeur toe.

De agent had zich niet vergist.

Daar stond op een klein koperen bordje: „Andrew Anderson”, directeur van het „Farm Theater.”

Zonder zich een oogenblik te bedenken, belde Charles aan.

Daar men hem niet spoedig genoeg naar zijn zin opende, belde hij opnieuw en nu met zooveel kracht, dat het op brandgelui geleek.

Eindelijk ging er op de tweede verdieping een raam open.

Er kwam een bleek hoofd te voorschijn gedekt door een slaapmuts.

En een zeer onvriendelijke stem riep:

— Wat voor den duivel hebt gij hier als een bezetene aan te schellen, mijnheer, zijt gij dronken? Dan zal ik een politieagent op u afzenden! Komt gij met een rekening? Dan kunt gij naar de hel loopen! En als gij noch het een noch het ander zijt of doet, dan zal ik u eens toonen, dat ik nog wel een dikken wandelstok weet te hanteeren!

Charles wachtte tot de man was uitgeraasd.

Toen zeide hij, zich tot kalmte dwingend:

— Mijnheer Anderson, ik kom om een zeer dringende zaak, anders zou ik u zeker niet in uw nachtrust hebben durven storen!

— Zoo dringend dat zij niet tot morgen kon wachten!

— Ja, mijnheer Anderson. Ik verzoek u dringend mij te woord te staan. Ik ben bereid, u alle moeite ruimschoots te vergoeden!

Dat laatste argument scheen zijn invloed uit te oefenen.

De slaapmuts en daarmede het hoofd verdween tenminste, en eenige oogenblikken later werd de huisdeur geopend door een man, die in een wijden koningsmantel uit den tijd van Richard den Derde gehuld was, waaruit bleek, dat de heer Anderson niet alleen zelf vroeger tooneel gespeeld had, maar dat hij ook een practisch man was, die nut wist te trekken uit zijn afgelegde tooneelkleederen.

De theaterdirecteur droeg een kleine lantaarn in de hand die blijkbaar moest dienen om de trap te verlichten, die tamelijk smal en steil was.

Hij wierp zijn bezoeker een onderzoekenden blik toe, en noodigde hem toen uit, binnen te komen.

— Wacht hier met de auto op mij, James, zoo wendde Charles zich tot Henderson. Ik zal niet lang wegblijven.

Hij volgde den directeur op den voet, die

hem vooring naar een klein ontvangvertrek, dat tevens als kantoor was ingericht.

Aan de wanden hingen talrijke portretten van beroemde acteurs, welke de kunstlievende directeur waarschijnlijk uit tijdschriften had geknipt.

Een paar vergeelde kransen legden getuigenis af van vroegere glorie toen de heer Anderson nog zelf de planken betrad, die het leven verbeelden.

De theaterdirecteur bood zijn bezoeker een stoel aan, na het licht te hebben aangestoken, schoof hem een kistje sigaren toe, welke Charles wijselijk negeerde en vroeg toen :

— Mag ik thans weten, wat mij in dit late uur het genoeg en uwer aanwezigheid verschaft?

— Dat zal ik u in korte woorden mededeelen, mijnheer! antwoordde Charles. Hedenavond bezocht een mijner beste vrienden uw schouwburg, ten einde daar een bezoek te brengen aan een uwer acteurs, wiens naam ik echter niet ken!

— Was het geen actrice, vroeg de directeur, met een oolijk knipoogje?

— Mijn waarde heer, vervolgde Charles op ernstigen toon. Ik maak er u opmerkzaam op dat het hier geen grapje betreft, het is integendeel een zeer ernstige zaak!

— Neem het mij niet kwalijk, mijnheer, hernam Anderson, het was maar een veronderstelling. Ga voort wat ik u verzoeken mag.

— Mijn vriend is groot en was in avondtoilet gekleed — en ik veronderstel dus dat hij u wel zal zijn opgevallen!

Maar nu meende de theaterdirecteur zich beleedigd te moeten toonen.

— Ik verzeker u, mijnheer, riep hij uit, dat er in mijn schouwburg menigmaal heeren komen in avondtoilet. Maar toch geloof ik wel dat er vanavond iemand geweest is die aan uw beschrijving beantwoordt!

— Hij moet in een der voorste loges hebben gezeten!

— Was hij alleen?

— Geheel alleen!

— Droeg hij een avondcape die met paarse zijde gevoerd was?

— Ja juist, riep Charles haastig uit.

— En hij kwam om met een mijner acteurs te spreken? Nu dat kan dan niemand anders dan met Jack Price geweest zijn, want de tooneelknechts vertelden mij dat zij een deftig gekleed heer den weg hadden gewezen naar de kleedkamer van mijn besten acteur!

— Jack Price is zijn naam? riep Charles uit.

— Ja juist mijnheer!

— Wilt gij mij zijn adres opgeven?

— Met het grootste genoeg, antwoordde de theaterdirecteur. Maar gij begrijpt wel, dat ik

nieuwsgierig ben geworden. Wilt gij mij zeggen wat er met uw vriend gebeurd is?

— Dat behoef ik niet geheim te houden, mijnheer Anderson. Mijn vriend is op ongewone wijze verdwenen. Ik verwachtte hem reeds kwart over elf terug en hij is er nog steeds niet!

De theaterdirecteur scheen zich volstrekt niet te kunnen begrijpen dat men zich in een wereldstad als Londen ongerust maakte over het lot van een vriend die des nachts een paar uren na den afgesproken tijd terugkeert.

Daar de zaak hem echter volkomen onbelangrijk toescheen, trok hij een lade van zijn bureau open, nam er een register uit en bladerde het even door.

Eindelijk zeide hij :

— Jack Price — Westminsterstreet 37. Wacht, ik zal het adres voor u even op een stukje papier schrijven.

— Dat is zeer vriendelijk van u, mijnheer Anderson.

De theaterdirecteur noteerde het adres en Charles stak het stukje papier bij zich.

Toen hernam hij :

— Hebt ge soms gezien, mijnheer Anderson of Jack Price tegelijk met mijn vriend vertrokken is?

— Ik weet zeker van niet, mijnheer! Hij is alleen weggegaan. Uw vriend is trouwens reeds vertrokken, even nadat het derde bedrijf begonnen is!

— Hoe laat was dat? riep Charles verschrikt uit.

— Omstreeks kwart over tien!

Charles voelde een schok van schrik door zich heen gaan.

Hij was er nu wel zeker van dat er iets met Raffles moest zijn voorgevallen.

Hij bedwong zich echter zoo goed mogelijk en vervolgde :

— Hoe weet gij dat mijn vriend zoo vroeg vertrokken is?

— Dat heeft de bureaulist mij verteld, die juist aanstalten maakte om heen te gaan, nadat hij de recette aan mij had afgedragen. Ik wil u wel bekennen, dat die bezoeker met zijn fijne kleederen en zijn hooge gestalte ons aller aandacht had getrokken!

— Meer kunt gij mij zeker niet mededeelen?

— Meer weet ik volstrekt niet, mijnheer!

— Gaat Jack Price altijd dadelijk naar huis als hij van den schouwburg komt?

— In rechte lijn, mijnheer! Hij is nog niet lang geleden getrouwd en hij heeft een degelijken aard!

Charles stond op.

Hij begreep wel dat de theaterdirecteur hem niets meer kon mededeelen.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een banknoot van tien pond uit en legde deze op de tafel met de woorden:

— Mijn waarde heer Anderson, ik ben een kunstliefhebber. Schouwburgen als de uwe kunnen altijd wel wat steun gebruiken. Wees dus zoo goed dit kleine bedrag te willen beschouwen als een bijdrage in de onkosten welke verbonden zijn aan de instandhouding van uw kunstinstelling.

De heer Anderson zette groote oogen van verbazing op.

Er lag een groote vereering in zijn stem toen hij zeide:

— Gij zijt uit het hout, waaruit men de ware kunstbeschermers snijdt, mijnheer. Ik ben ten nacht en te ontijd steeds bereid om u tegen dezelfde voorwaarden alle mededeelingen te verstrekken welke gij mocht noodig hebben. Intusschen hoop ik van harte dat gij er spoedig in zult slagen uw vriend terug te vinden.

— Dat hoop ik ook, mijnheer, zeide Charles droog.

Hij nam zijn hoed, maakte een lichte buiging voor den theaterdirecteur om wiens zonderling uiterlijk hij in andere omstandigheden zeker zou hebben moeten lachen en daalde snel de trap weder af, terwijl de directeur hem onder veel plichtplegingen uitgeleide deed en de trap met een lantaarn voor hem verlichtte.

Spoedig stond de jonge man wederom op straat.

— Weet gij al iets, mijnheer Brand? vroeg Henderson op gedempten toon.

— Nog niets, Henderson. Maar wij zijn nog niet aan het eind van onzen tocht! Weet gij de Westminsterstreet te vinden?

— Zeker, mijnheer Brand, die is nauwelijks een kwartier loopens hier vandaan.

— Rijd dan vlug naar No. 37, daar woont een man, die ons misschien nadere inlichtingen kan geven omtrent mylord.

Hij ging weder naast Henderson zitten en de auto reed weg.

Enkele minuten later stond zij weder stil voor een klein huis in de Westminsterstreet.

Ook hier scheen alles in diepe duisternis te zijn gehuld.

Maar Charles was vast besloten zich daardoor niet te laten weerhouden.

Hij trad op de deur toe en zag op een klein bordje den naam van Jack Price.

Hij belde aan.

Maar hij moest dit nog wel drie keeren doen voor men hem scheen te hooren.

Eindelijk werd er geheel boven van het huis een raam opgeschoven en klonk een heldere stem:

— Wie zijt gij en wat wilt gij?

Charles keek naar boven.

Hij kon echter weinig onderscheiden en riep dus op goed geluk:

— Zijt gij misschien Jack Price?

— Die ben ik, en wie zijt gij dat gij de menschen in het holst van den nacht uit hun slaap durft halen?

— Ik ben een vriend van den met wien gij vanavond in uw kleedkamer hebt gesproken. Ik vrees dat hem een groot ongeluk overkomen is en uw verklaringen kunnen mij misschien van veel nut zijn om hem te helpen.

Die woorden schenen een tooverachtige uitwerking te hebben.

De stem van den jongen acteur klonk geheel anders toen hij uitriep:

— Wacht een oogenblik — ik ben dadelijk tot uw dienst.

Het raam werd dichtgeschoven.

Er verliepen omstreeks vijf minuten.

Toen werd de huisdeur geopend en Jack Price verscheen op den drempel met een elektrische zaklantaarn in de hand.

Hij nam Charles eens goed op, keek toen naar den kleinen grijzen renwagen en zeide:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer. Wie gij ook zijn moogt, ik wil u helpen als gij een vriend zijt van den man die mij zooeven zoo gelukkig heeft gemaakt. Wees zoo goed binnen te komen.

— Het spijt mij, James, zoo wendde Charles zich tot den chauffeur maar ik ben genoodzaakt je weer even te laten wachten, je weet nu waarom het gaat.

— Bekommer u om mij niet, mijnheer, antwoordde Henderson op gedempten toon. Ik zal wachten tot de dag aanbreekt — en nog langer als het moet.

Charles ging het huis binnen.

Bij het licht van de elektrische zaklantaarn beklommen de beide mannen drie trappen.

Toen ging Price zijn bezoeker voor naar een zeer eenvoudig maar kraak zindelijk vertrekje waar alles de zorgzame hand van een liefhebbende vrouw verried.

De jonge acteur schoof zijn bezoeker een stoel toe en nam zelf plaats.

Hij keek Charles vol verwachting aan met zijn heldere blauwe oogen en zeide toen:

— Ik meen dat gij mij zooeven hebt toegeroepen dat uw vriend een groot ongeluk is overkomen. Zeg mij eens spoedig wat het is en ik wil u uit alle macht helpen want ik wil het niet verzwijgen dat hij mij hedenavond een zeer grooten dienst heeft bewezen.

— Ik ken den aard van dat ongeluk juist niet, mijnheer Price. Ik kom zoo even van uw directeur, die mij uw adres heeft opgegeven. Maar

hij zelf kon mij volstrekt niet wijzer maken. De zaak is dat mijn vriend een afspraak had met mij om kwart over elfen. Het staat vast, dat hij om kwart over tien den schouwburg verlaten heeft, maar om half twee was hij nog steeds niet terug!

De jonge acteur had aandachtig toegeluisterd en merkte nu eenigszins verbaasd op:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer — ik ken uw vriend tot mijn spijt niet persoonlijk, maar hij maakte op mij niet den indruk van een man die onder een auto, een bus of in de Theems zal vallen! Bovendien kan hij toch zeer wel onderweg zijn opgehouden?

Charles schudde het hoofd.

— Gij kent mijn vriend niet, mijnheer Price! Ik kan u dat niet zoo in enkele woorden verklaren, maar hij is een van die mannen die ook in de minste kleinigheden zijn afspraken nakomt! Hij zou mij zeker getelefoneerd hebben als er iets tusschenbeide was gekomen.

Daar Charles zag dat de jonge acteur nog niet geheel en al overtuigd was vervolgde hij:

— Ik wil u wel toevertrouwen dat mijn vriend eenige vijanden heeft — die het zelfs op zijn leven voorzien hebben.

— Maar dat is vreeselijk, riep Price verschrikt uit.

— Toch is het zoo, hernam Charles op doffen toon. Het zou mij echter te ver voeren, als ik u de redenen wilde opsommen van die vijandschap. Er is een geheim in het leven van mijn vriend dat ik niet mag openbaren!

— Ik wensch het ook niet te kennen, hernam Jack Price eenvoudig. Ik heb groote verplichtingen aan uw vriend en dat is voldoende voor mij om u in alles bij te staan wat gij wilt ondernemen om hem te redden uit het gevaar, waarin hij zich volgens u bevindt. Vraag slechts wat gij weten wilt.

— Gij zijt gisteren alleen vertrokken, mijnheer Price, nadat gij met mijn vriend gesproken hadt?

— Ja, mijnheer!

— Mijnheer Anderson zegt dat mijn vriend vertrokken is even nadat het laatste bedrijf begon. Weet gij daar ook iets naders van?

— Mijnheer Anderson heeft gelijk! Ik was een weinig nieuwsgierig, zooals gij u wel kunt denken en ik wilde eens zien in wiens gezelschap mijn weldoener zich bevond! Door een klein gat in de mantelau kunnen wij die tusschen de coulissen staan, de geheele zaal overzien. Juist toen ik mijn oog voor de opening had gebracht zag ik dat de heer die mij in mijn kleedkamer was komen bezoeken opstond en zijn loge verliet. Ik wachtte nog even om te zien of hij zou terugkeeren, maar hij had blijkbaar

den schouwburg verlaten!

— En er was niemand bij hem, mijnheer Price?

— Uw vriend was geheel alleen!

Charles liet het hoofd zakken.

Hij maakte een moedeloos gebaar en hernam op doffen toon:

— Daar begrijp ik niets van! Zeg mij eens, mijnheer Price, zoo vervolgde hij levendig: Is er geen telefoon in uw schouwburg?

— Ja zeker, mijnheer!

— Dan gaat het mijn verstand te boven, riep Charles wanhopig uit. Dan moet er iets gebeurd zijn met mijn vriend op den weg tusschen den schouwburg en — mijn woning!

Hij verzonk even in gepeins en vervolgde toen:

— Gij zegt dat gij in de kleedkamer een gesprek met hem gevoerd hebt, mijnheer Price! Het is wel niet zeer waarschijnlijk — maar toch: misschien hebt gij in den loop van den gesprek kunnen merken wat mijn vriend voornemens was?

Jack Price schudde het hoofd.

— Wij hebben het over niets anders gehad dan over mijn kunst, mijnheer! Uw vriend bood mij aan mij te introduceeren bij den directeur van het „Garrick Theater” die een persoonlijke vriend van hem is en hij was zoo vriendelijk mij te zeggen dat hij mij bij hem zou aanbevelen. Hij wijdde eenige waardeerende woorden aan mijn spel — en dat was alles!

— Onbegrijpelijk, mompelde Charles in zichzelf. Wat kan hier achter steken?

Hij stond op en stak den jongen acteur de hand toe.

— Mijnheer Price, ik wil u niet langer van uw nachtrust berooven. Ik heb misbruik gemaakt van uw goedheid.

— Ik geloof niet dat mijn inlichtingen u van veel nut zijn geweest, mijnheer! zeide Price, terwijl hij den handdruk krachtig beantwoordde. Ik reken echter op dat gij u tot mij zult wenden als gij de diensten kunt gebruiken van een man die niet ondankbaar is, en die over twee krachtige armen beschikt!

Charles glimlachte flauwtjes.

— Ik dank u voor uw aanbod, zeide hij. Misschien hoop ik er nog wel eens gebruik van te maken. Thans echter moet ik aanstonds weder vertrekken.

De jonge man greep zijn hoed.

Hij had de kamer reeds verlaten toen Price hem lachend achterna riep:

— Weet gij wel dat gij nu mijn naam kent, maar dat ik den uwen nog niet weet?

Charles stond een oogenblik in beraad.

Toen zeide hij:

- Heeft mijn vriend u zijn naam genoemd?
 — Neen, mijnheer, dien wilde hij niet noemen?
 — Dan doet het mij leed — maar dan zal ook

ik mijn incognito moeten bewaren!
 En met deze woorden snelde Charles de trap af.

HOOFDSTUK V.

EEN GEVECHT EN ZIJN GEVOLGEN.

John Raffles had den tocht langs de wanden van het stikdonkere vertrek voltooid zonder deuren of vensters te vinden.

En deze ontdekking had hem niet weinig verbaasd.

Bij het licht van de lamp had hij kunnen zien dat een der wanden schuin opliep, waaruit hij de gevolgtrekking maakte, dat hij zich op een zolderkamer bevond.

In gedachten verdiept leunde Raffles tegen een van de wanden.

Plotseling kwam het hem voor alsof hij eenig gerucht hoorde.

Hij luisterde scherp toe.

Het klonk als het kraken van oude treden! Raffles sloeg zich tegen het voorhoofd.

— Ik ben een ezel! bromde hij in zichzelf. Ik vergeet dat men nog wel langs een anderen weg in een vertrek kan komen dan door een deur of een raam — bijvoorbeeld door een luik!

Pas had hij deze gevolgtrekking gemaakt of hij zou in het gelijk worden gesteld!

Want plotseling werd er in den vloer een smalle kier zichtbaar, waardoor een rossig licht scheen.

— Het schijnt dat ik bezoek krijg, bromde Raffles in zichzelf. Het is onaangenaam dat ik zoo slecht ben voorbereid om die heeren te ontvangen! Ik zal echter doen wat ik kan!

Op de teenen sluipend en zonder eenig gerucht te maken begaf hij zich naar de plek waar hij den stoel tegen een der wanden verbrijzeld had.

Zijn hand gleed tastend over den vloer en spoedig had hij een stoelpoot gevonden die voortreffelijk als knots dienst kon doen.

Hij omklemde dit wapen stevig en schoof langs den wand weder terug, totdat hij terzijde van de lichtkier kwam te staan.

Deze was intusschen nog wat grooter geworden.

Langzaam ging een vrij groot luik in den vloer open.

Het licht werd hoe langer hoe sterker.

Raffles had nu achter het luik post gevat, zoodat degeen die het optilde hem niet onmiddellijk zou zien.

De trap die naar het luik leidde kraakte onder

de voetstappen van verscheidene mannen.

Toen klonk er een schorre stem, die op gedempten toon zeide:

— Het is hier stikdonker — de lamp is zeker uitgegaan — ik kan geen hand voor oogen zien — de kerel zal toch niet ontkomen zijn?

De man die zichzelf deze vraag stelde zou niet meer in de gelegenheid zijn er zelf antwoord op te geven.

Want juist op dat oogenblik suisde de stoelpoot door de lucht en trof hem boven op zijn schedel, zoodat hij met een doffen zucht verdween en tegelijkertijd het luik met een harden slag toeklapte.

Onmiddellijk werd het daar beneden een kabaal van belang.

Een half dozijn stemmen schreeuwde en vloekte door elkaar.

— Zij schijnen iets gemerkt te hebben, merkte Raffles wijsgeerig in zichzelf op. Ik geloof, dat mijn stoelpoot een duidelijke taal gesproken heeft. Ik ben zeer benieuwd naar het vervolg van dit hoofdstuk!

Dat vervolg zou niet lang op zich laten wachten!

Het luik werd opnieuw een weinig opgetild.

Eerst langzaam, maar daarna met een ruk.

Raffles hief opnieuw den stoelpoot op en deed hem met kracht neerkomen op den schedel van den man die het luik had opgetild.

Ook deze verdween uit zijn gezichtsveld.

Maar tegelijkertijd verschenen twee andere hoofden.

Op een daarvan daalde de knots onmedoogend neer, maar de tweede bandiet zag kans met een vluggen sprong op den vloer terecht te komen.

Hij was met een mes gewapend en blijkbaar een zeer ondernemend jongmensch, want hij viel pardoos op Raffles aan.

Nu is een stoelpoot in normale omstandigheden eigenlijk een slecht verdedigingswapen tegen een mes, maar in de handen van Raffles deed het wonderen.

Hij sloeg er zijn aanvaller duchtig mede op de knokkels.

Deze liet een schreeuw van pijn hooren en

liet het mes vallen.

Maar hij was een moedig man, hij gaf den strijd niet zoo vlug op.

Hij vloog op Raffles toe en trachtte hem den stoelpoot te ontrukken.

Hij had echter even goed kunnen pogen, de Towerbrug van haar pijlers te lichten!

Raffles liet den man kalm naderbij komen.

Toen deed hij vlug twee stappen achteruit, liet zijn knots zwaaien en raakte er den bandiet zoo hard mede onder het oor, dat deze als een gevelde os neerstortte.

Maar hoe kort deze strijd ook geduurd had — hij was lang genoeg geweest om drie of vier andere bandieten gelegenheid te geven de trap naar het luik op te snellen en het vertrek binnen te dringen.

Twee dezer kerels hadden lantaarns bij zich en de zolderkamer was nu tamelijk helder verlicht.

Raffles had zich schrap gezet en wachtte zijn tegenstanders met dreigend gebogen hoofd af.

Hij hief zijn knots weder op om een hunner de hersens in te slaan, toen hij den loop van een revolver ter hoogte van zijn horlogezakje in zijn zijde voelde boren.

Zonder toe te slaan liet Raffles zijn stoelpoot langzaam zakken.

Hij wendde het hoofd om en keek in het grijnzende gelaat van den man die de revolver hanteerde.

Toen wierp hij zijn stoelpoot in een hoek, knikte den bandiet vriendelijk toen en zeide kalm:

— Wij begrijpen elkander, goede vriend! Neem die revolver maar weg — gij zijt op het oogenblik de sterkste!

— Ik ben blij dat gij dat inziet! antwoordde de man met het grijnzend gelaat.

Hij deed een stap achteruit, zonder echter zijn revolver te laten zakken.

— Maak licht, Peter! zoo wendde de bandiet zich tot een zijner makkers. Wij zullen wel bijna bij daglicht kunnen zien. Het is bij vieren.

Een van de kerels wilde op de tafel springen.

Hij uitte een zware vloek.

Het doorgebrande tafelblad was onder zijn gewicht bezweken

— Het spijt mij, dat ik niet bijtijds gewaar-schuw heb, zeide Raffles op meewarigen toon. Gij moet weten, dat hier zooeven een brandje heeft gewoed, dat slecht had kunnen afloopen! Een uwer, ik heb den naam van den ezel niet onthouden, heeft de lamp te hoog opgedraaid, zoodat het maar weinig scheelde of ik was gestikt. Daar dit natuurlijk geenszins in uw bedoeling kan hebben gelegen ben ik zoo vrij geweest de pit met mijn tanden wat meer omlaag

te draaien en daarbij is de lamp omgevallen!

— Alle duivels! gij hadt levend kunnen roosteren! Ik weet niet of de chef dat wel goed gevonden had!

— De chef zou het zeker onaangenaam hebben gevonden, hernam Raffles bedaard.

— En hoe hebt gij dien brand dan weder gebluscht? vroeg de man met de revolver.

— Met mijn jas!

— En gij waart vastgebonden!

— Ik heb de touwen doorgebrand met behulp van de brandende petroleum op het tafelblad.

— Dat is kranig! riep een der bandieten ondanks zichzelf uit.

Raffles maakte een lichte buiging.

— Ik dank u voor uw compliment!

Intusschen had de bandiet die zooeven met zoo weinig gratie door de tafel was gezakt, een plekje bij een der hoeken opgezocht, dat hem nog wel zou kunnen dragen.

Hij zette er een stoel bij, klom er behoedzaam op en duwde nu een tweede luik open, dat blijkbaar op het dak uitkwam.

Aanstonds drong een zwak daglicht het vertrek binnen!

De neusvleugels van Raffles verwijdden zich.

Hij snoof met welbehagen de frissche morgenlucht op, die door het zolderluik naar binnen drong en die de giftige dampen verdreef welke nog in het vertrek hingen.

— Zoo, nu kunnen wij elkander tenminste eens bezien, merkte hij toen op, terwijl hij de bandieten een voor een aankeek.

Er stonden er op dit oogenblik zes om hem heen.

— Ik kan niet zeggen, dat uw uiterlijk mij bevalt, ging Raffles voort; hoogstwaarschijnlijk heb ik te doen met een of andere rooversbende?

— Dat zult gij spoedig genoeg merken, antwoordde de bandiet met de revolver op dreigenden toon.

Hij deed een stap naar het openstaande vloerluik toe en riep:

— Is de chef reeds gekomen?

— Hij komt juist de trap op, klonk het van beneden.

— Dat is een zeer aangename tijding, merkte Raffles op. Nu zal ik ten minste wel te hooren krijgen wat mij het twijfelachtige voorrecht heeft verschaft, zoolang in uw midden te hebben vertoefd!

Raffles zou niet lang behoeven te wachten.

Weder kraakten de treden van de smalle trap die naar het luik voerden en even later verscheen het hoofd van een man van omstreeks vijf en dertig jarigen leeftijd, met donkere oogen in zijn gebruid gelaat en gitzwart haar

Hij wipte met een vluggen sprong in het zoldervertrek en keek eenigen tijd zwijgend en met gefronste wenkbrauwen van den een naar den ander.

Eindelijk bleven zijn blikken rusten op het gelaat van zijn gevangene.

Er klonk moeilijk bedwongen woede in zijn stem toen hij vroeg :

— Weet gij wel, dat gij drie mijner mannen bijna hebt doodgeslagen ?

— Zoo, waarlijk ? Dat doet mij werkelijk leed.

Het bende hoofd kwam dreigend een stap naderbij.

— Ik zou u aanraden niet den spót met mij te drijven, want dat zou u wel eens kunnen berouwen !

— Gij hebt mij niet laten uitspreken, waarde heer, vervolgde Raffles bedaard. Ik wilde zeggen, dat het mij leed doet, dat ik mijn werk niet beter heb verricht.

Het bende hoofd kwam met gekruiste armen nog een stap naderbij.

Hij wierp Raffles een boosaardigen blik toe uit zijn zwarte oogen en zeide toen :

— Gij zoudt verstandig doen, als gij wat beter op uw woorden zoudt passen ! Wij weten meer van u dan u misschien wel lief is !

Een oogenblik werd Raffles door ongerustheid aangegrepen.

Hij vreesde dat wellicht de bandieten achter zijn ware identiteit waren gekomen.

Maar aanstonds verwierp hij die gedachten weder.

Het was immers onmogelijk, dat de schurken wisten onder welken naam hij in de Engelsche hoofdstad bekend was, daar hij volstrekt niets bij zich had gedragen waaruit zou kunnen blijken, dat hij lord William Aberdeen was.

Ook zijn gelaat had hij geheel en al veranderd.

Hij had zich ook zooveen kunnen overtuigen, dat de voortreffelijk gemaakte pruik die zijn haar verborg, zelfs niet verschoven was.

Op dat punt kon hij dus geheel en al gerust zijn.

Toch was er iets in het gelaat van den bandiet, dat hem niet beviel, een gluiperige trek om de smalle lippen en een loerende blik in de zwarte oogen.

Het bende hoofd had zijn gevangene strak aangekeken.

— Gij begrijpt misschien nog niet wat ik bedoel ? vroeg hij.

— Ik moet u bekennen, dat ik in het duister tast, antwoordde Raffles op hoffelijken toon.

— Dan zijt gij zeker nog niet geheel en al bekomen van den invloed van het bedwelmende middeltje, dat u is toegediend, ging de chef

voort. Anders zoudt gij misschien wel bemerkt hebben, dat men u alles heeft afgenomen !

— Gij vergist u — dat weet ik, hernam Raffles kalm.

— Ei ? vroeg het bende hoofd een weinig verbaasd en weet gij dan wat er allemaal in uw portefeuille zat ?

Nu deed Raffles een stap achteruit.

Plotseling werd het hem duidelijk, waarop de schurk doelde !

Deze had geen oog van het gelaat van zijn slachtoffer afgewend en hij had de verandering gezien die er in zijn trekken plaats greep.

— Kom, ik zal u maar niet langer in het onzekere laten, hernam hij op spottenden toon.

Hij ging op den rand van de halfverkoelde tafel zitten en vervolgde toen :

— De zaak heeft zich als volgt voorgedragen. Mijn mannen hadden u alles afgenomen wat eenige waarde had, en hebben u toen hier gebracht omdat wij een zeker plannetje met u voor hadden, waarin het betalen van een flinken losprijs een groote rol vervulde. Gij begrijpt mij zeker ?

— Volkomen ! Gij drukt u zeer duidelijk uit.

Het bende hoofd dankte met een lichte buiging voor het compliment en ging toen voort :

— Zij hebben u hier vastgebonden, een lamp bij u neergezet, die tot mijn spijt bijna een groot ongeluk had veroorzaakt, en zijn mij toen den buit komen brengen ! Om u de waarheid te zeggen, viel mij die nogal tamelijk mede, maar toen ik zoo eens de portefeuille nazag, vond ik daar een papiertje in, dat mij tot nadenken stemde. Daarop stond namelijk tot in de minste bijzonderheden beschreven, hoe de gewoonten zijn van een zekeren heer Jerubal Woodhorse, bankier, woekeraar, en makelaar in effecten ! Nu moet gij weten, dat ook wij wel eens zulke lijstjes opmaken, als wij voornemens zijn ergens een grooten slag te slaan ! Wij begrijpen elkaar nog steeds ?

— Wij begrijpen elkaar op volmaakte wijze, antwoordde Raffles kalm.

— Op dat papiertje dan vond ik niet alleen een plattegrond van het huis, maar ook de soorten sloten op de verschillende deuren, aanwijzing van de trappen enzovoort, en ook een uitvoerige beschrijving van de gewoonten van ons beider vriend Woodhorse ! Zooals ik reeds zeide, stond ik niet weinig verbaasd, toen ik dit papiertje in de portefeuille van zulk een deftigen heer vond ! Gij zult het mij niet kwalijk nemen dat ik eenige gevolgtrekkingen maakte. Dat doet gij toch immers niet ?

— Ik denk er niet aan, mijn waarde heer, iedereen is vrij om de gevolgtrekkingen te maken, die hem aanstaan. En mag men weten,

welke de uwe waren ?

— O zeker — daarvan behoef ik geen geheim te maken, — ik hield u voor een inbreker !

Een oogenblik heerschte er stilte in het zoldervertrek, waarin het daglicht hoe langer hoe meer begon door te dringen.

Raffles, die met de handen in de zakken tegen een der wanden leunde, keek het bendevoofd spottend aan en zeide toen :

— Een — waart gij blijde met die ontdekking ?

De bandiet haalde de schouders op.

Zijn zwarte oogen flikkerden.

— Ik vond het belangwekkend — maar ik geloof niet, dat mijn eerste indruk er een van blijdschap was. Om u de waarheid te zeggen, kon het mij niet veel schelen. Maar toen ben ik eens over de zaak gaan nadenken....

— En tot welke slotsom heeft die herseninspanning u gebracht ?

— Dat zal ik u aanstonds zeggen ! Het viel mij in, dat een man, die zoo bedrieglijk op een heer kon gelijken en die toch „van het vak” bleek te zijn, een kostelijke aanwinst voor de Bende der Raven zou beteekenen.

Raffles hief snel het hoofd op.

— Gij zijt chef van de Bende der Raven ? vroeg hij toen.

— Zoover heb ik het nog niet gebracht, antwoordde de bandiet op gemaakt nederigen toon. Ik ben nog slechts de chef van een der onderafdeelingen ! Maar ik vrees, dat wij afdwalen ! Hebt gij niets te zeggen op mijn opmerking ?

— Welnu, wat zou ik er op te zeggen hebben ? was de wedervraag van Raffles.

De chef fronste de wenkbrauwen.

— Laten wij geen tijd verliezen door met woorden te spelen, hernam hij. Ik kom u kort en goed de vraag stellen of gij een der onzen wilt worden !

— Daarop antwoord ik kort en goed met „neen !”

De chef kwam van zijn tafel af en deed een paar stappen of Raffles toe.

— Gij weet wel wat gij zegt ?

— Ja, mijn waarde, ik ben gewoon steeds te wikken en te wegen wat ik zeg !

— Weet gij wel, dat die weigering voor u zeer onaangename gevolgen zou kunnen hebben ?

— Ik zou het niet gaarne ontkennen, want ik weet het niet !

— Vindt gij deze plaats een aangenaam verblijf ?

— Verre van daar !

— Dat kan ik mij voorstellen ! Welnu het zal aan u staan, haar reeds over 5 minuten als een vrij man te verlaten — dat wil natuurlijk zeggen, nadat een paar onzer zich hebben kunnen overtuigen van uw woonplaats, die wij mis-

schien wel in het Westend der stad, in de deftige buurt moeten zoeken !

— Het denkbeeld van een wandeling met twee uwer vrienden is waarlijk zeer aantrekkelijk — maar ik zal van het vriendelijk aanbod geen gebruik maken, zeide Raffles op kalmen maar beslist toon.

De chef kwam snel maar dreigend een paar stappen nader.

Hij maakte een onwillekeurige beweging naar zijn zak.

Toen scheen hij zich echter te bedenken. Hij herwon niet zonder moeite zijn kalmte en vervolgde :

— Luister eens ! Ik wil er niet langer omheen draaien. Ik heb ernstige vermoedens — dat gij de man zijt naar wien de Londensche politie reeds eenige jaren vruchteloos zoekt. Moet ik zijn naam nog noemen ?

— Dat zou ik maar doen, als gij wilt dat ik u begrijp, antwoordde Raffles.

De bandiet stampvoette woedend.

— Neem u in acht ! riep hij uit. Drijf het niet te ver of het zou u kunnen berouwen !

Daarop liet hij zijn stem weder dalen en vervolgde :

— Ik ben nog pas sedert kort lid van de Bende der Raven en men heeft me pas eenige weken geleden medegedeeld, welke gruwelijke poetsen en streken John Raffles ons al geleverd heeft ! Door zijn toedoen zijn dozijnen van onze mannen in de gevangenis terecht gekomen en zijn er ook velen gedood in een strijd met de politie. De hoofdman weet nog niets van uw aanwezigheid hier. Als ik hem mijn vermoeden mededeelde, dat gij niemand anders zijt dan Raffles, dan vrees ik, dat het met u zou gedaan zijn ! Hij heeft u een eeuwigen haat gezworen en ik zou geen shilling voor uw leven geven, als hij u in handen kreeg en zijn vermoeden werd bewaarheid ! Maar ik wil u nog eerst een kans geven. Gij ziet dat er met mij te praten valt !

Raffles had den bandiet met onverstoorbare kalmte laten uitpraten.

Hij sloeg nu langzaam zijn grijze doordringende oogen naar hem op, plooiden zijn lippen tot een lachje en zeide :

— Gij doet veel te veel moeite, mijn waarde heer ! Gij spreekt mij plotseling aan met den naam van John Raffles en gij wilt nu maar eensklaps, dat ik naar dien naam luister ! Dat is wel wat veel gevergd.

De chef fronste de wenkbrauwen.

Hij kwam met gebalde vuisten voor Raffles staan.

— Gij ontkent ? Gij weigert ?

— Zoowel het een als het ander !

Een oogenblik scheen het alsof het bende-

hoofd zich op zijn gevangene wilde werpen.

Maar met inspanning van al zijn krachten wist hij zich te bedwingen.

Zijn stem had een schorren klank gekregen toen hij zeide :

— Ik acht de zaak hiermede niet afgedaan ! Bedenk dat gij uw eigen leven in handen hebt !

Een onverschillig schouderophalen was het eenige antwoord van Raffles.

Nu wendde de bandiet zich weder tot zijn medeplichtigen en beval op korten toon :

— Bind hem weder, maar nu wat steviger !

Een paar mannen traden met dikke touwen op Raffles toe.

Deze deed zelfs geen poging om zich te verzetten.

Hij wist wel, dat hem dit weinig zou baten.

Er stonden zeven sterke mannen in het vertrek en vier daarvan versperden hem den weg naar het luik, met de revolver in de vuist.

Voor hij een stap gedaan had zou hij zeker

met kogels doorboord zijn !

Hij besloot zich dus in zijn lot te schikken en een betere gelegenheid af te wachten.

Kalm liet hij zich binden en in een hoek van het vertrek geleiden waar een zware ijzeren ring in den muur bevestigd was, waaraan men zijn op den rug vastgebonden handen bevestigde.

Raffles bemerkte, dat hij nu volstrekt niet op den vloer kon gaan zitten en zeide :

— Ik zou u wel gaarne om eenen stoel verzoeken zeide hij. Tot mijn spijt heb ik den vorigen een weinig beschadigd en ik zou toch niet gaarne voortdurend blijven staan !

Op brommenden toon beval de aanvoerder een der bandieten een anderen stoel te halen.

Zoodra dit geschied was wendde hij zich opnieuw tot Raffles en zeide :

— Ik geef u twee dagen om u te bedenken ! Zijt gij dan nog niet tot andere gedachten gekomen, dan moge de hemel u genadig zijn !

DUBEC RECLAME.

—
**Meerdere Filmsterren volgen.
 Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
 winkel of bij den fabrikant.**

HOOFDSTUK VI.

CHARLES DOET EEN ONTDEKKING.

Charles en Henderson reden, nadat zij van hun bezoek bij den acteur Jack Price terugkeerden zoo spoedig mogelijk weder naar de villa!

De jonge man begreep nu wel, dat hij geheel en al op zijn eigen krachten moest vertrouwen bij zijn pogingen om het spoor van zijn vriend terug te vinden.

Want noch de theaterdirecteur, noch Jack Price hadden hem inlichtingen kunnen geven, die voor hem van waarde waren.

Tevens echter begreep hij, dat zijn krachten veel te spoedig zouden zijn uitgeput, als hij op deze wijze voortging, zonder slaap en zonder eten.

Het was bijna vijf uur in den morgen, toen zij de villa weder bereikten.

Charles trad op Henderson toe, drukte den braven chauffeur de hand en zeide:

— Wij moeten nu volstrekt eenige rust nemen, Henderson, want het is toch onbegonnen werk, in het holst van den nacht en in het wilde ons onderzoek voort te zetten! Wij zullen echter zoo spoedig mogelijk weder opstaan!

— Ik geloof niet, dat ik zal kunnen slapen, mijnheer Brand, zeide Henderson op doffen toon.

— Dat moet je toch, Henderson, drong Charles aan, zonder jouw hulp kan ik niets doen en het is noodig dat wij morgen beiden goed uitgerust zijn.

Hij klopte den chauffeur op den schouder en de wagen verdween in de duisternis in de richting van de garage.

Zuchtend opende Charles de straatdeur met zijn eigen huissleutel, liep op zijn teenen naar de eetzaal, nuttigde snel wat brood en kaas en begaf zich toen ter ruste.

Het was negen uur toen hij weder uit zijn bed sprong.

Hij begaf zich dadelijk naar de badkamer, nam daar een koude douche en gevoelde zich nu weder in staat de grootste vermoeienissen te dragen.

In de eetzaal trof hij den ouden Gaston aan, die bezig was met het gereedzetten van het ontbijt.

De oude trouwe bediende keek Charles onderzoekend aan en vroeg:

— Zijt gij alleen, mijnheer Brand? Is Mylord er niet?

— Mylord is gisteravond voor zaken plotseeling de stad uitgeroepen, antwoordde Charles die den grijsaard niet ongerust wilde maken.

Hij zal spoedig wel terugkeeren. Vraag eens of Henderson dadelijk bij mij wil komen.

Gaston verwijderde zich hoofdschuddend.

Charles zette zich aan de ontbijttafel en begon haastig het gemengde nieuws in de bladen na te lezen, hopen de en tevens bevreesd, dat hij er iets in zou ontdekken over de verdwijning van zijn vriend.

Hij vond echter niets!

Juist toen hij de kranten van zich afschoof, trad Henderson het vertrek binnen.

Het gelaat van den chauffeur was bleek en stond ernstig.

— Nog niets, mijnheer Brand? vroeg hij.

— Nog niets, Henderson, antwoordde Charles maar wij gaan dadelijk weder aan den gang! Ik heb nu een soort veldtochtplan opgemaakt en daaraan zullen wij ons houden. Luister dus wat wij zullen doen! Je trekt aanstonds je livrei uit en een gewoon pak aan en begeeft je dan naar de Farmstreet. Ik zal hetzelfde doen. Ik ben er bijna zeker van, dat de buurt van het theater ons den sleutel van het raadsel zal geven. Wij moeten dus zien uit te vinden of er zich gisteravond omstreeks kwart over tien iets kan hebben voorgedaan waardoor zijne Lordschap plotseling zijn voornemen veranderde om dadelijk naar de villa terug te keeren.

Henderson had zwijgend toegeluisterd.

— Denkt gij, dat dit iets zal geven, mijnheer Brand?

— Wij moeten het in ieder geval probeeren, Henderson!

— Staat er niets in de bladen, dat op eenig spoor kan leiden?

— Niets!

— Als wij de politie van de verdwijning van Mylord op de hoogte stelden?

— Daaraan heb ik reeds gedacht, Henderson! Maar daaraan zijn gevaren verbonden — ik mag den naam van Lord William Aberdeen in geen geval noemen en ik zou niet weten welken anderen naam ik zou moeten opgeven! Maar toch zullen wij daar misschien toe moeten overgaan. Laten wij echter beginnen met zelf de handen uit de mouwen te steken.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer Brand!

— Wij gaan dus afzonderlijk, Henderson! Ik zal mij vermommen en je zoudt mij dus toch niet herkennen! Wij spreken af, dat wij hier om twaalf uur weder terug zijn of wij iets ontdekt hebben of niet!

— Goed, mijnheer Brand!

De chauffeur draaide zich op zijn hielen om en verliet het vertrek.

Charles begaf zich naar zijn slaapkamer.

Hij trok daar een eenvoudig, tamelijk versleten pak aan en veranderde het noodige aan zijn gelaat, zoodat men hem later niet zou herkennen.

Daarop verliet hij de villa door de kleine tuindeur in den parkmuur, waardoor Henderson hem reeds was voorgegaan.

Hij riep een huurauto aan en liet zich tot dicht in de buurt van den schouwburg brengen.

Daar dankte hij den chauffeur af en zette zijn onderzoekingsstocht te voet voort.

Met de handen in de zakken slenterde hij een paar keeren voorbij het Volkstheater.

Het bespreekbureau was juist open en de bureaulist had in zijn hokje plaats genomen.

Plotseling bleef Charles staan.

Het viel hem in, dat de theater-directeur hem den vorigen nacht had verhaald hoe zijn bureaulist Raffles had zien heengaan!

Misschien wist de man er wel meer van!

Hij trad de vestibule binnen en liep op het bespreekbureau toe.

De man achter het loket had het zich gemakkelijk gemaakt, daar hij wel wist, dat er in de eerste uren toch niemand zou verschijnen om een plaats te bespreken.

Hij had een kalotje opgezet en paar pantoffels aan zijn voeten geschoven en den brand in een lange pijp gestoken.

Vervolgens had hij het ochtendblad van de „Daily Mail” opgevouwen en een geweldigen hoornen bril op zijn neus geschoven.

Hij had zich juist verdiept in de lezing van een belangwekkende moordzaak, toen Charles zijn gelaat voor het kleine loket vertoonde.

De bureaulist keek op.

Een misnoegde trek vertoonde zich op zijn gelaat.

Hij was niet gewend zoo vroeg te worden gestoord.

— Welke plaats, mijnheer? vroeg hij ongeduldig.

— Ik wil in het geheel geen plaats, antwoordde Charles glimlachend.

— Wat wilt gij dan van mij hebben?

— Ik wil niets van u hebben, maar ik kom u integendeel iets brengen!

En tegelijkertijd schoof er een halve guinje over de „Daily Mail” in de richting van den bureaulist.

Deze nam zijn pijp uit zijn mond en keek met groote oogen van verbazing naar het geldstuk.

— Wat is dat, mijnheer? vroeg hij.

— Een halve guinje!

— Maar wat beteekent dat?

— Zij zoekt naar iemand, die zich over haar wil ontfermen!

Die taal was niet mis te verstaan.

De bureaulist verdiende maar een zeer schraal loon.

Hij had een vrouw en zeven kinderen.

Het volgende oogenblik was zijn hand dan ook op het goudstuk neergevallen en had er zich meester van gemaakt.

Charles had aandachtig toegekeken.

— Is het veilig opgeborgen? vroeg hij.

De bureaulist klopte met een tevreden gezicht op zijn zak.

Maar nu scheen hij toch te begrijpen, dat men een wildvreemde geen goudstukken toeschuift zonder daarvoor iets in ruil te verlangen.

Hij schoof dan ook zijn bril zenuwachtig heen en weer en vroeg aarzelend:

— Waaraan heb ik eigenlijk dat vorstelijke geschenk te danken, mijnheer?

— Dat zal ik je zeggen, mijn vriend, antwoordde Charles. Maar daar valt mij eensklaps in, dat die arme halve guinje zich daar in uw zak zeer eenzaam moet gevoelen! Hier is er nog een om haar gezelschap te houden!

En een tweede goudstukje gleed over het Londensche ochtendblad en werd aan den anderen kant gretig opgevangen en in verzekerde bewaring gesteld.

— En nu moeten wij eens praten, begon Charles.

— Daar kan ik toch geen kwaad mee? vroeg de bureaulist, die eenigszins ongerust was geworden, door de gulheid van den man voor het loket, die er niet uitzag alsof hij gewend was met goudstukken om zich heen te werpen.

— Volstrekt niet, mijn waarde, antwoordde Charles op ernstigen toon. Integendeel, gij kunt er veel goeds mede verrichten! Ik kom voor een ernstige zaak! Gij moet weten, dat er een deftig Londenaar plotseling verdwenen is, die hier gisteravond in dezen schouwburg geweest is. Ik ben door zijn familie uitgezonden om onderzoek naar die zonderlinge verdwijning te doen. Welnu gij hebt gisteravond dien heer zien vertrekken!

— Ik? riep de bureaulist met een benauwd gezicht. Ik verzeker u dat ik onschuldig ben!

Charles maakte een geruststellend gebaar en vervolgde glimlachend.

— Mijn waarde heer, daaraan twijfelt niemand. Ik weet wel, dat gij zoo onschuldig zijt als een pasgeboren kind, maar toch — gij hebt dien heer zien heengaan, juist toen gij zelf u gereed maakt om het aardige kantoortje, dat

ik hier zie, te verlaten. Gij hebt er zelfs nog met den directeur over gesproken.

— Hoe zag hij er uit ?

— Van meer dan middelmatige lengte, met een knap gelaat en rijk gekleed !

— Ja, ja, dan herinner ik hem mij, riep de bureaulist haastig uit.

— Gij hebt hem dus gezien ? riep Charles brandend van ongeduld.

— Ja, zeker, ik heb dien heer zien weggaan ! Ik behoef er geen geheim van te maken, dat er hier gewoonlijk niet zulk deftig publiek komt en daarom is mij die heer dadelijk opgevallen.

— En — hebt gij hem misschien in een auto zien stappen ? Ging hij alleen weg ?

— Neen — met een kind !

Charles meende zijn ooren niet te kunnen gelooven.

— Met een kind ? herhaalde hij.

— Ja, met een klein meisje van een jaar of negen.

— Te voet ?

— Neen ! Zij zijn in een huurauto gestapt !

— Dat is zeer merkwaardig ! mompelde Charles.

Toen vervolgde hij luid en op dringenden toon :

— Ik merk wel, dat gij er meer van weet, mijnheer. Ik smeed u, er mij alles van te zeggen wat er u van bekend is — uit naam van de ongeruste familie van den verdwenene.

— Is die heer dan verdwenen ? riep de bureaulist uit.

— Ja, zeg ik u ! riep Charles stampvoetend van ongeduld uit. Gij weet waarom hij met dat meisje meeinging ?

— Als gij mij kalm laat uitpraten, dan zal ik u vertellen, hernam de bureaulist met een bedaardheid, welke Charles bijna tot razernij dreef

De oude heer stak zijn pijp opnieuw aan en begon toen :

— Die deftige heer ging juist de treden van de breede stoep af, toen ik op mijn beurt mijn hokje verliet. Bijna tegelijkertijd kwamen wij op straat. Daar was een klein opstootje van vrouwen en een paar mannen die om een huilend kind stonden. Die deftige heer luisterde even toe en baande zich toen een weg door de menschen tot hij vlak voor het meisje stond, dat maar altijd doorhulde.

En toen ? En toen ? vroeg Charles dringend.

— Ik kwam nieuwsgierig ook wat dichterbij en hoorde, dat hij een paar vragen stelde en vroeg waarom het kind zoo hilde.

— En wat antwoordde zij ?

— Zij zei, dat haar moeder zoo ziek was en dat zij geen geld had om eten te kunnen kopen.

— En vervolgens ?

— Daarop zeide de deftige heer, dat hij met haar zou meegaan om haar moeder te bezoeken.

Charles boog het hoofd.

Een diepe zucht welde uit zijn borst.

Het was hem alsof hem een sluier voor zijn geest werd opgelicht.

Nu Raffles van dien tocht niet teruggekeerd was, begreep hij aanstonds, dat hij in een val was gelokt door brutale bandieten en dat het meisje als lokaas had gediend !

Hij wreef zich over het voorhoofd en zijn stem klonk mat toen hij hernam :

— Hebt gij dat meisje gezien ?

— Ja, mijnheer !

— Zoudt gij haar herkennen ? vroeg Charles gretig

De bureaulist krabde zich achter het oor.

— Het was avond, mijnheer, moet gij denken en ik word ook al wat slecht van gezicht. Maar ik geloof wel te kunnen zeggen, dat zij een lief gezichtje had met mooie zwarte oogen en lang blond haar. Zij was armoedig, maar zindelijk gekleed.

— En — die huurauto — Heeft die heer haar gewenkt ?

— Ja, mijnheer

— Reed zij voorbij of stond zij te wachten ?

— Zij stond op eenige meters afstand stil.

— Hebt gij het nummer niet onthouden ?

— Dat heb ik niet gezien !

— Het gelaat van den chauffeur dan ?

— Hij geleek op duizend andere chauffeurs ! Charles zuchtte.

Hij begreep wel, dat er nu uit den bureaulist niets meer te halen was.

Toch waagde hij nog een poging.

— Hebt gij ook gehoord, welk adres het kind opgaf ?

— Ja, haar moeder woonde in de Greenstreet.

— Dat is tenminste iets, mompelde Charles in zich zelf.

Daarop vervolgde hij luid :

— Gij weet zeker, dat het geen bedelkind was. Gij hebt het nooit voreger voor den schouwburg zien staan ?

— Neen, mijnheer, nooit.

— Er zijn wel driehonderd schouwburgen en variétés in Londen, bromde Charles in zich zelf, zij kunnen dus die duivelsche truc even zoo vele malen herhalen voor zij ontdekt worden !

Hij schoof den bureaulist ten derden male een goudstukje toe en zeide :

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, die mij van groot nut zijn geweest.

— Steeds tot uw dienst, mijnheer — tegen

hetzelfde honorarium, kwam de bureaulist grijnzend.

Charles knikte hem toe en had het volgend oogenblik den schouwburg verlaten.

Hij riep de eerste de beste huurauto aan en beval den chauffeur hem zoo spoedig mogelijk naar de Cromwellstreet te rijden.

Op ongeveer honderd passen van de villa liet hij den wagen stilstaan.

Hij stapte uit en betaalde den chauffeur.

Daarop sloeg hij snel den weg naar de kleine tuindeur in.

Even later zat hij in de bibliotheek over een groote kaart van Londen gebogen.

— Het is dus een ontvoering, bromde hij in zich zelf. Raffles is voor een deftig heer aangezien, — men zal hem alles hebben afgenomen in de woning van de zoogenaamde moeder van dat kind. Daar houdt men hem zeker vast om hem te dwingen een zekeren losprijs te betalen, anders zou hij reeds lang terug zijn gekeerd, tenzij

Charles voltooide den zin niet.

Hij werd zeer bleek en drukte de bevende hand op zijn slapen.

— Groote God! De ellendelingen zullen hem toch niet gedood hebben, na hem te hebben geplunderd. Maar neen, daaraan wil ik niet denken. Raffles is er de man niet naar om zich door zulke bandieten te laten dooden! Het zou ruchtbaar zijn geworden! Het zou reeds in de bladen gestaan hebben. Neen, neen — dat is onmogelijk, dat kan niet! Ik wil er niet aan denken!

Hij liet zich in een stoel vallen en trachtte zijn jagende gedachten tot bedaren te brengen.

— Mijn eerste veronderstelling zal wel de juiste zijn, zeide hij toen in zichzelf sprekend. Men houdt hem vast in de hoop, dat zijn familie een hoogen losprijs voor hem zal betalen. De schurken zullen zijn portefeuille doorzocht hebben en

Eensklaps hield Charles op.

Hij sprong overeind, alsof hij door een slang gestoken was.

— De portefeuille! Maar in die portefeuille zat het geheele plan voor den inbraak! Daarin zat het lijstje met alle gewoonten van Jerubal Woodhorse. Als de bandieten die Raffles gevangen hebben genomen geen onbegrijpelijke ezels zijn dan hebben zij daaruit hun gevolgtrekkingen moeten maken.

Charles begon met groote en haastige stappen het vertrek op en neer te loopen.

— Maar dan is misschien nog alles niet verloren, riep hij uit, laat ik mij een oogenblik verplaatsen in den gedachtengang van de kerels die die lijst gevonden hebben! Zij hebben natuurlijk ook de valsche sleutels gevonden, die hij bij zich

droeg. Welnu dan zou ik hem eerst hebben voorgesteld het zaakje met hem waar te nemen en als hij weigerde zou ik eenvoudig de zaak zelf hebben ondernomen!

Charles stond voor het raam stil en keek in het prachtige park neer.

— Zoo moet het zijn, bromde hij in zichzelf; ik kan toch niets anders beginnen, want helaas, had Raffles geen vuurpijlen bij zich om mij een sein te kunnen geven. Er schiet dus niets anders meer over dan dat Henderson en ik ons in hinderlaag leggen! Wij zullen dan wel zien, waar de schurken blijven.

Hij trad nu op de huistelefoon toe en belde den chauffeur op, die juist was teruggekeerd.

— Henderson, ben je bereid om mij bij een gevaarlijke onderneming te vergezellen, waardoor wij misschien het spoor van mylord kunnen terugvinden?

— Natuurlijk, mijnheer Brand, aanstonds! Ik heb rust noch duur! Die werkeloosheid zal mij nog gek maken!

— Je hebt dus niets kunnen ontdekken?

— Neen, mijnheer Brand, en dat wilde ik u juist komen zeggen, ik hoop dat u gelukkiger zijt geweest!

— Ja, Henderson, ik heb iets zeer belangrijks ontdekt! Mylord is door een bende schurken ontvoerd en wordt nu ergens gevangen gehouden!

— Maar laten wij er dan dadelijk op los trekken, mijnheer Brand, riep de chauffeur op hartstochtelijken toon. Al waren zij met hun zestigen ik zou het tegen hen opnemen!

— Dacht je soms dat ikzelf dat niet zou doen! Maar helaas, weet ik volstrekt niet waar de leden van die bende zich bevinden of waar de plaats is waar zij onzen meester hebben opgesloten! Kom spoedig hier in de groote bibliotheekzaal, dan zal ik het je vertellen!

Hij hing het telefoontoestel weder aan den haak.

Eenige minuten later zag hij Henderson zoo snel hij kon langs een der lanen van het groote park komen toesnellen.

Zoodra de trouwe chauffeur in de bibliotheekzaal was verschenen, deelde Charles hem mede wat hij ontdekt had en wat zijn voornemens waren.

Henderson had aandachtig toegeluisterd.

Zijn oogen schitterden, toen hij uitriep:

— Gij kunt natuurlijk op mij rekenen, mijnheer Brand en zoodra wij die bandieten te zien krijgen, zullen wij er op in slaan, dat de stukken er af vliegen.

— Dat zal ons weinig verder brengen, beste Henderson, hernam Charles glimlachend. Want als wij hen neerslaan dan kunnen zij niet terug-

keeren naar de plaats vanwaar zij gekomen zijn. Wij zouden hen dus niet kunnen volgen en die plaats zou voor ons verborgen blijven.

— Dat is zoo, mijnheer Brand gij hebt gelijk, bromde de brave chauffeur. Maar het doet mij werkelijk leed dat ik mijn knokkels niet stuk kan slaan op de koppen van die schurken!

— Die schade zul je naderhand wel kunnen

inhalen, wij moeten nu met list te werk gaan, anders zou alles mislukken!

— En wanneer gaan wij op weg?

— Niet voor hedenavond, Henderson!

— Zoo lang nog?

— Het gaat niet anders! Je zult zelf wel begrijpen, dat die bandieten niet over dag zulk een onderneming op touw zetten.

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

HOOFDSTUK VII.

DE HINDERLAAG.

Het was ongeveer elf uur in den avond.

Charles had zich duchtig vermomd en Henderson had zich in een oud versleten pak gestoken, waarvan hij den kraag had opgezet.

Zij waren beiden gewapend, daar zij voornemens waren, in het uiterste geval geweld te gebruiken.

In de garage stond de snelle renwagen gereed, waarvan de nummers waren veranderd.

Zij hadden den ouden Gaston nog steeds niets gezegd, om den ouden grijsaard niet noodeloos ongerust te maken.

Het spreekt vanzelf dat zij hem van hun nachtelijk plan geheel onkundig lieten.

Het was omstreeks half twaalf in den nacht, toen de renwagen stilhield op den hoek van een klein park niet ver van het huis van Jerubal Woodhorse in de Gurzonstreet gelegen.

Het was hier tamelijk donker en Charles liet de auto stilhouden.

Hij stapte van den wagen en bemerkte dat hij van die plek af het schuin tegenover gelegen huis duidelijk kon waarnemen.

— Kunnen de schurken het niet van de andere zijde naderen? vroeg Henderson op gedempten toon.

— Neen, Henderson, dat is onmogelijk. Zij moeten door den voortuin en dan terzijde het huis binnen gaan, door een van de vensters in den zijgevel.

Henderson verwonderde er zich over dat de jongeman dit zoo goed scheen te weten, maar hij vroeg niet verder.

Hij wist wel, dat Charles zich niet zou vergissen.

— Let nu goed op, Henderson, zoo vervolgdde Charles Brand. Wij zullen zoo ver mogelijk achteruit rijden, zonder den voortuin uit het oog te verliezen. Waarschijnlijk zullen wij zeer lang moeten wachten, maar dat moeten wij er maar voor over hebben.

— Desnoods den geheelen nacht, mijnheer Brand, zeide Henderson op grimmigen toon.

— Wij zullen de auto onder de schaduw van de zware overhangende boomen van het park zetten en de lichten dooven, zoodat zij door haar grijze kleur zeker niet gezien kan worden. Wij laten de bandieten kalm binnen gaan en hun werk verrichten. Misschien komen zij te voet en dan zal ik hen alleen achterna sluipen als zij weder heengaan. Maar als zij met een auto

komen, dan zullen wij hen met den wagen achterna moeten gaan. En nu blijft ons niets anders over dan onze ziel in lijdzaamheid bezitten en geduld te oefenen!

De wagen werd nog een weinig achteruit gebracht, totdat hij onder het gebladerte van een zeer zwaren eik stond.

Voorloopig durfde Charles de lantaarns nog niet dooven daar dan de een of andere politieagent spoedig een aanmerking zou maken.

De minuten, de kwartieren kropen langzaam voorbij.

Langzamerhand werd het aantal voorbijgangers, dat toch niet groot was in deze buurt, kleiner.

Om half twee in den nacht was de straat zoo goed als geheel verlaten.

Heel in de verte klonk een eentonige tred van een patrouilleerenden politieagent.

Charles doofde de beide lantaarns.

Zelfs op een afstand van twintig meter was er nu zoo goed als niets van de auto te zien.

Scherp hield Charles het huis van Jerubal Woodhorse in het oog.

Plotseling, omstreeks drie uur in den nacht, toen hij reeds alle hoop begon op te geven, zag hij een man snel de straat oversteken, vlug als een aap in den lantaarnpaal klimmen die juist tegenover het huis van Jerubal Woodhorse stond en het tamelijk fel verlichtte, en de lantaarn uitdraaien.

Dat was een omstandigheid op welke de beide mannen niet gerekend hadden.

Zij waren nu wel verplicht, wat naderbij te komen, daar het anders zeer moeilijk zou zijn in de duisternis iets waar te nemen.

Zij wachtten dus nog een kwartier, toen zij wel konden rekenen, dat de inbrekers over het hek geklommen waren en reden daarna de auto voorzichtig een vijftigtal meters verder naar het huis.

Zwijgend zaten de beide mannen naast elkaar en tuurden in de duisternis.

Geen geluid deed zich hooren.

Henderson bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Charles en fluisterde:

— Misschien zeg ik een domheid, mijnheer Brand, maar als wij eens eenvoudig de politie waarschuwd en die kerels lieten inrekenen?

— Dat zou om verscheidene redenen geen aanbeveling verdienen, beste Henderson! Het zal je echter wel voldoende zijn als ik je zeg dat wij dan het incognito van lord Aberdeen zouden moeten prijsgeven, met alle gevolgen daarvan en dat het dan nog wel zeer goed mogelijk is, dat de boeven, al ware het slechts uit wraakzucht, weigeren de plek te noemen, waar Mylord gevangen wordt gehouden, of voorgeven, dat

zij die plaats niet kennen.

Henderson liet het hoofd hangen.

— Gij hebt gelijk, mijnheer Brand, dat zou ons niet verder brengen! Dan schiet er niets anders over dan kalm te wachten.

Weer verstreken er vele minuten die eindeloos schenen.

Plotseling maakte Charles een lichte beweging.

— Dat is waar, zeide hij op gedempten toon. Ik heb de twee honden vergeten, daarvan stond niets op het lijstje, behalve dat zij er waren! Als die eens alarm maakten?

— Wel, mijnheer Brand, zooveel te beter zou ik zeggen, merkte Henderson op, want als die honden alarm maken zullen de bandieten des te eerder aan den haal gaan.

— Alles goed en wel — maar als die honden spektakel maken, kon ons plan wel eens in duigen vallen; want dan bestaat er veel kans, dat de politie op het tumult afkomt!

Reeds de volgende minuten zouden Charles in het gelijk stellen.

Want omstreeks een half uur nadat de bandieten waren binnengedrongen klonk het woedend geblaf van twee reusachtige honden door de nachtelijke stilte.

Dit geluid werd bijna onmiddellijk gevolgd door het alarmsignaal van een naderenden politieagent die in de buurt op post stond en die wel wist dat de oude woekeraar zijn geld liet bewaken door een paar geweldig groote Ulmerdoggen.

Als of zij plotseling uit den grond waren gerezen, kwamen van alle kanten politieagenten toesnellen.

Charles balde woedend de vuisten.

— Die vervloekte honden zullen ons geheele plan doen in duigen vallen, bromde hij. Als de agenten onzen wagen hier zullen zien stilstaan, zonder lichten, dan loopen wij nog de kans dat wij voor medeplichtigen worden aangezien.

— Dat zou een leelijke streep door onze rekening zijn, mijnheer Brand, riep Henderson uit.

— Ongetwijfeld, en daarom moet er spoedig gehandeld worden. Laat den wagen rechtsomkeert maken, Henderson en ontsteek de lantaarns! Rijd zoo spoedig als je kunt naar den hoek van de Boltonstreet en wacht mij daar! Ben ik er echter niet over een half uur dan is dat een goed teeken, want dan bewijst het, dat ik de bandieten op de hielen ben. Ge kunt dan wel naar huis rijden en gaan slapen!

Henderson wierp den vriend van zijn meester een verwijtenden blik toe.

— Denkt gij dat ik een oog zou kunnen dicht doen, voor ik uit uw mond zou hebben vernomen?

men, waar mylord zich bevond? En dan zoudt gij immers zelf dadelijk willen op weg gaan om hem te bevrijden?

— Nu doe dan wat je wil, beste Henderson, hernam Charles ga nu! Ga nu vlug!

Charles sprong uit den wagen en Henderson liet den wagen keeren, schakelde de electriche lantaarns in en reed langzaam, om geen argwaan te wekken naar den hoek van de Boltonstreet.

Intusschen was Charles met haastige schreden de richting van het huis van Woodhorse ingeslagen.

Het woedend geblaf van de honden duurde voort.

Voor Charles uit liepen zoo hard zij konden twee politie-agenten.

Heel in de verte ijde een man weg die blijkbaar op den uitkijk had gestaan, nadat hij een kort waarschuwend fluitsein had laten hooren.

Maar de agenten schenen toch nog een weinig te laat te zijn gekomen, want voor zij het huis bereikten zag Charles tot zijn onuitsprekelijke woede hoe er een viertal gedaanten over het lage tuinhek klommen, allen beladen met een kleinen zak met buit, en daarop met weergalooze snelheid het hazenpad kozen.

De agenten, die nu maar al te goed begrepen hadden wat er aan de gang was ijlden hen zoo vlug zij konden achterna.

Charles had nu de bende voor hem uithollende agenten ingehaald en vroeg, als iemand die zeer nieuwsgierig is om de reden te vernemen van een opstootje:

— Wat is er toch aan de hand, agenten?

— Een inbraak, antwoordde een der agenten op nijdigen toon, zonder zijn vaart te vertragen.

Charles wilde nog iets opmerken, en zijn diensten aan de agenten aanbieden, toen hij iets zag dat zijn woede nog meer prikkelde.

Aan het einde van de Gurzonstreet stond een vrij groote auto stil.

Bij het licht van de electriche lantaarns was het duidelijk te zien dat het portier openstond en dat er bij dat portier een man wachtte, waarschijnlijk de wachtpost die zoeven de vlucht had genomen!

De bandieten schenen dus toch wel over een automobiel te hebben beschikt.

Charles bedacht zich niet langer!

Er moest vlug gehandeld worden, anders zouden de bandieten met hun auto nog ontkomen en dan was hij hun spoor voorgoed kwijt, want er was natuurlijk niet aan te denken dat de agenten hen op dien korten afstand nog zouden kunnen inhalen.

Hij bleef dus staan, maakte rechtsomkeert, bracht zijn handen aan zijn mond en liet met

behulp van zijn vingers een zeer schel gefluit hooren.

Henderson was nog niet zoo ver weg of hij hoorde dit.

Daar hij zeer goed wist wat dat beteekende, liet hij den wagen even draaien en reed terug.

Gelukkig had hij zeer langzaam gereden, om geen argwaan te baren en daar Charles op zijn beurt zoo vlug als een haas de auto tegemoet snelde duurde het slechts enkele seconden voor hij weder naast Henderson aan het stuurwiel had plaats genomen.

— Wat is er, mijnheer Brand, vroeg Henderson verschrikt. Is er onraad?

— Onraad niet, Henderson! Maar de bandieten hebben een auto! Kijk, zij hebben haar juist bereikt en springen er in. De wagen rijdt weg! Haar achterna Henderson — zoo vlug je wagen wil loopen.

— En de agenten, mijnheer Brand?

— Als zij je in den weg durven gaan staan, rijd je hen eenvoudig het onderste boven.

Gelukkig voor hen waren de agenten wel wijzer.

Of ze meenden dat de auto behoorde bij de inbrekersbende, zal de geschiedenis wel nooit uitmaken, maar het is zeker dat zij eerbiedig plaats maakten toen de grijze renwagen als een stormwind kwam aanstuiven.

De achtervolging was begonnen!

Het bleek al spoedig dat de auto waarover de bandieten beschikten zeer snel liep.

Maar toch vertrouwde Henderson er op dat zijn eigen renwagen dien van de dievenbende spoedig zou hebben ingehaald.

Inderdaad, de afstand tusschen de beide autos begon reeds na enkele minuten te verminderen!

— Wij moeten er een paar van in handen zien te krijgen, Henderson, schreeuwde Charles. Het moge kosten wat het wil! Wij zullen hen zoo lang gevangen houden en hen met een zware straf dreigen totdat zij de verblijfplaats van Lord Aberdeen hebben verraden!

Met onverminderde vaart snelden de beide auto's door de nu bijna geheel verlaten straten der wereldstad.

De weg dien de auto der inbrekers volgde was vrij zonderling, want hij leidde door een der deftigste buurten van Londen.

Wellicht wilden de achtervolgden gebruik maken van de breede asphaltwegen die zich daar bevonden om des te sneller vooruit te komen.

Maar spoedig genoeg zou het Charles en Henderson blijken met welk doel de bandieten dit gedaan hadden!

De achtervolgde auto was nu een brug overgevlogen, die gelegd was over een kleinen zijtak

van de Theems, een van de weinige grachten welke Londen rijk is.

De afstand tusschen de beide auto's bedroeg nu slechts 500 meters.

Maar er scheen iets plotseling te haperen aan de auto der bandieten!

Zij stond tenminste juist voorbij de brug stil.

Reeds slaakten Henderson en Charles een juichkreet.

Zij hadden echter te vroeg gejuicht!

Twee der bandieten waren uit de auto gesprongen en hadden de klampen weggetrokken, welke de kleine basculebrug in haar stand hielden.

Daarop hadden ze uit alle macht het zware wiel doen wentelen waardoor de klep van de brug omhoog ging!

De bandieten schenen uitstekend op de hoogte te zijn geweest van de aanwezigheid van deze brug en van de omstandigheid dat het mechaniek, hetwelk de brug in beweging bracht, zich aan de andere zijde daarvan bevond.

Snel rees de klep de hoogte in!

En maar juist had Henderson gelegenheid om, door uit alle macht te remmen, de voortstormende auto voor den steilen wallekant tot staan te brengen.

De voorste wielen bevonden zich ternauwernood eenige centimeters van den rand!

En juist toen de renwagen stilstond hoorden Charles en Henderson aan den anderen kant van de nu steil omhoog staande brugklep, het tartend geluid van de motor der snelwegrijdende auto!

De vloek dien Henderson op dat oogenblik uitstiet was zeker de kernachtigste die over zijn lippen was gekomen, maar daarmee waren de beide mannen helaas niet geholpen.

Met woede in het hart moesten zij zich voor overwonnen verklaren.

Er viel niet aan te denken de achtervolging voort te zetten.

Reeds was het geluid van de motor weggestorven.

Charles zat een oogenblik met bleek gelaat onbeweeglijk voor zich uit te staren.

Maar dadelijk had hij zijn vastberadenheid herkregen.

— Wij geven het niet op, Henderson, riep hij uit. Laten wij nu maar maken dat wij weg komen want ik geloof reeds dat ik de agenten hoor naderen!

Henderson liet de auto handig achteruit rijden en keeren en reed zoo snel hij kon naar de villa terug.

— Geloof gij nu nog dat wij kans hebben de verblijfplaats van mylord te ontdekken, mijnheer Brand, vroeg Henderson na eenigen tijd, terwijl zijn stem trilde van ontroering.

— Ja, Henderson, die kans hebben wij! Ik heb gezien dat de kerels gevulde zakken bij zich droegen! Daar kan onmogelijk geld hebben in gezeten, want in dien korten tijd hebben zij natuurlijk geen brandkast kunnen openbreken. In die zakken zaten dus waarschijnlijk gouden en zilveren voorwerpen!

— Welnu, mijnheer Brand?

— Welnu, Henderson, — ik ken de woninginrichting van mijnheer Woodhorse en ik weet wat er gestolen is. Ik zal dus morgen goed vermomd de opkoopters in de dievenwijken afloopen, en al zal het nog zoo lang duren — op die wijze zal ik toch wel met een paar van de bendeleden in aanraking komen.

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK VIII.

DE LAATSTE TROEF.

De volgende morgen brak aan.

Nog altijd was er geen bericht ontvangen van den Grooten Onbekende!

Het was duidelijk dat hij zeer streng bewaakt werd!

Met een bezwaard hart, maar met onverzwakte standvastigheid begon Charles aan de uitwerking van zijn plannen.

Hij vermomde zich met de grootst mogelijke orgvuldigheid en nam het uiterlijk aan van een ouden man met een alles behalve gunstig gelaat.

Zoo gekleed vertrok hij door de kleine tuindeur na van Henderson afscheid te hebben genomen.

Hij wist dat hem een zware, bijna onmogelijke taak wachtte, maar hij was vastbesloten haar ten einde te brengen.

Hij begaf zich allereerst naar Houndsditch, een der meest beruchte buurten van Londen en bezocht daar verscheidene kleine en verdachte winkels en uitdragerijen.

Daar hij de dieventaal voortreffelijk kende, wist hij zich overal spoedig het vertrouwen te verwerven van de winkeliers, waartoe zijn beavenuiterlijk niet weinig bijdroeg!

Maar hoe hij zijn oogen ook den kost gaf, nergens vond hij eenig spoor van de voorwerpen, waarvan hij wist dat zij in het huis van Woodhorse gestolen waren.

In het ochtendblad had reeds een opgave gestaan van de gestolen voorwerpen.

En Charles liet niet onduidelijk doorschemeren dat hij wel bereid zou zijn de gouden en zilveren voorwerpen te koopen, in geval die reeds bij den winkelier gebracht mochten zijn.

Geen hunner echter kon hem van dienst zijn!

Van Houndsditch trok Charles naar Whitechapel, en van daar weder naar een andere in een kwade reuk staande buurt niet ver van de Greenstreet.

Het was reeds middag geworden, maar eindelijk zou het taai geduld van den jongeman beloond worden!

In een kleinen winkel, in een nauwe straat, waar de zon maar zelden in doordrong, trof hij een klein gebocheld mannetje aan, dat in zijn geheele uiterlijk den handlanger van inbrekers en zakkenrollers verried.

Zijn veel te groot hoofd met de scherpe kin en den geweldigen neus, stak ternauwernood boven de toonbank uit.

Waarschijnlijk wegens zijn kleinigheid, liet Draper zoo was de naam van den gebochel-

de — zijn have en goed en ook zichzelf verdedigen door een kwaadaardigen bloedhond, die meestal als het goed weer was dwars over den drempel van de deur lag.

Het beest maakte slecht en als met weerzin plaats voor Charles, toen deze den winkel binnentrad.

Draper nam hem met zijn kleine zwartje oogjes doordringend op.

— Wat wilt gij? vroeg hij toen kortaf.

Charles wierp een blik langs de wanden van het winkeltje waaraan planken bevestigd waren met allerlei soorten van goed bedekt en antwoordde toen kalm:

— Zaken doen!

— Wat voor zaken?

— Van alles!

De twee mannen wisselden een blik met elkaar die boekdeelen sprak.

Er vertoonde zich een grijns op het gelaat van den gebochelde, die zijn breeden mond van het eene oor tot het andere liet spijten, en zeide toen:

— Misschien kunnen we het wel eens worden!

— Daar twijfel ik niet aan, hernam Charles. Ik kan goud en zilver en ook wel juweelen gebruiken!

— En denk je die in mijn winkel te vinden, zeide de gebochelde met een sluwen lach.

— Waarom niet? Schijn bedriegt zoo vaak!

— Misschien heb je wel gelijk, hernam Draper. Ga maar eens mee!

Draper kwam van achter zijn toonbank te voorschijn en dadelijk nam de hond, zonder zelfs het bevel af te wachten, zijn plaats in.

Hij sprong op een hoogen stoel, en als men niet scherp toekeek, dan was het niet eens zoo gemakkelijk meester en hond van elkander te onderscheiden!

Draper ging nu den gewaanden heer voor naar een klein achtervertrek.

Daar schoof hij de kachel niet zonder moeite ter zijde, maakte een paar planken uit den vloer los en nam uit het aldus gevormde gat een in zeildoek gewikkeld pak, dat vrij zwaar bleek te zijn.

Hij legde het pak op tafel en knoopte het los.

Charles voelde zijn hart kloppen.

Het was alsof een voorgevoel hem zeide dat hij eindelijk het doel van zijn tocht bereikt had.

Eindelijk had Draper het pak losgemaakt.

Charles kon met moeite een kreet van vreugde weerhouden.

Voor zijn oogen lagen eenige zilveren voorwerpen, kandelaars, lepels en vorken, welke hij reeds kende uit de beschrijving die Raffles er van gegeven had.

Hij nam de voorwerpen een voor een op, woog ze op de hand, bekeek ze met het oog van een kenner en vroeg toen :

— Hoeveel?

— Vijftien pond, antwoordde de opkoper.

— Vijftien pond? Maar dat betaal ik er in den winkel ook voor.

Nu begon er een eindeloos gepingel tusschen de beide mannen, maar eindelijk werden zij het toch eens.

Charles pakte de stukken zorgvuldig bijeen en betaalde met eenige vettige beduimelde bankbiljetten.

Toen hij hiermede gereed was, vroeg hij, terwijl hij zijn stem liet dalen :

— Zilver is een mooi goedje — een heel mooi goedje, maar om goud geef ik nog veel meer.

— Daar kan ik je ook aan helpen, zeide man, terwijl hij zijn knokige handen wreef.

— Spoedig?

— Vanmiddag!

— Vanmiddag nog?

De opkoper wierp een blik op de oude pendule die op den schoorsteen tikte en vervolgde toen :

— Als gij nog anderhalf uur wacht, kunt gij met iemand spreken die mij goud komt brengen — uit dezelfde bron afkomstig.

— Maar dan kan ik wel met hem direct onderhandelen, riep Charles uit levendig.

— En mij als tusschenpersoon uitschakelen? vroeg de gebochelde met een valsch lachje neen, goede vriend, dat zou toch niet gaan.

Charles haalde de schouders op.

— Zooals gij wilt, bromde hij. Zeg mij dan wanneer ik terug kan komen.

— Kom over twee uren.

— Ik zal er zijn.

Charles nam het pak onder den arm en strompelde het vertrek uit.

Voor de deur keek hij omzichtig rond, als vreesde hij voor de spiedende oogen van politieagenten en detectiven.

Daarop knikte hij den opkoper nog eens vluchtig toe en verdween.

Maar hij ging niet ver.

Hij stelde zich verdekt op in een klein, onaanzienlijk wijnhuis, van waar hij de winkeldeur in het oog kon houden.

Met het geduld van een spin in haar web bleef hij daar wachten.

Er gingen enkele koopers het huis van den uitdrager in en uit, voor het meerendeel vrouwen.

Eindelijk wist Charles dat zijn geduld beloond zou worden.

Er naderde een kerel met een afstootend uiterlijk, die een klein pakje in de handen droeg, gewikkeld in juist hetzelfde zeildoek als dat, waarin het zilver verpakt was.

Hij wierp een vluggen en onderzoekenden blik om zich heen en trad toen de winkel binnen.

Charles die zoogenaamd een krant zat te lezen, liet de winkeldeur geen oogenblik uit het oog.

Nadat hij ongeveer twintig minuten had gewacht zag hij de kerel weder terugkomen, thans met leege handen.

Hij betaalde snel zijn vertering en verliet het wijnhuis.

De man die het goud verkocht had liep omstreeks twintig meter voor hem uit.

Zonder zich te overhaasten volgde Charles hem.

Zonder op te zien en met snelle schreden liep hij voort.

Bijna een half uur achtereen duurde deze achtervolging.

Soms stond de inbreker voor een uitstalling stil en dan haastte Charles zich op zijn beurt al zijn aandacht te wijden aan de prullen die in deze buurt achter de winkelruiten ten toon gespreid waren.

Maar zoodra de bandiet zijn weg voortzette, zat Charles hem weder op de hielen.

Eindelijk bereikten zij Blackstreet, een straat die haar naam met eere draagt en er inderdaad zoo zwart uitzielt als een straat in een mijnwerkersdistrict en die vlak langs de Theems loopt.

De bandiet ging een huis binnen dat door ouderdom voorover dreigde te vallen en in welks benedenverdieping een kroeg was gevestigd.

Charles nam het huis goed in zijn geheugen op en in enkele oogenblikken wist hij dat hij het in het holst van den nacht zou kunnen terug vinden.

Hij verliet zoo snel mogelijk deze afschuwelijke wijk weder, riep een huurauto aan en liet zich naar de Cromwellstreet brengen.

Daar dankte hij den chauffeur af en liep zoo snel hij kon naar de kleine deur in den tuinmuur.

Henderson had hem blijkbaar zien binnenkomen en kwam hem haastig tegemoet.

— Welnu, mijnheer Brand? vroeg hij ademloos.

— Ik heb het verblijf van Zijne Lordschap uitgevonden, Henderson, zeide Charles opgewekt.

— De hemel zij geprezen! riep de brave

chauffeur uit den grond van zijn hart. Dan gaan wij er natuurlijk dadelijk op af?

Charles dacht even na.

— Ik weet niet, of dat overdag niet zeer gevaarlijk zou zijn! Het is daar een zeer be-ruchte buurt en men zou ons kunnen overwel-digen, voor wij den tijd zouden hebben kunnen vinden, mylord te bevrijden.

— Dus zouden wij moeten wachten, tot het donker is geworden? riep Henderson opgewonden uit. Wie weet, wat er in dien tusschentijd met Mylord gebeurt!

— Ik geloof, dat wij ons daarover niet al te ongerust behoeven te maken, Henderson! Waarschijnlijk houden de boeven hem gevangen in de hoop, hem tot een werktuig te kunnen maken! Zij zullen denken, dat de eenzaamheid hem wel tot andere gedachten zal brengen!

Henderson balde de vuisten.

Die onzekerheid scheen hem ondragelijk.

— Als wij er eenvoudig de politie eens op afstuurden, mijnheer Brand! Als gij het huis kent, dan hebben zij niet anders te doen, dan het te omsingelen, en mylord te bevrijden!

Charles glimlachte.

— Ik herhaal, Henderson, dat zoo iets niet zal gaan — om verschillende redenen, die ik je niet alle kan opsommen. De politie moet er tot iederen prijs buiten worden gehouden. Mylord zou ons het hoogst kwalijk nemen, als wij er haar zouden inhalen! Laat je dat voldoende zijn!

Henderson zweeg.

Hij begreep, dat de jonge man zeker niet zou aarzelen, de politie te hulp te roepen, als er geen dringende redenen waren, die zulks beletten.

De dag ging in spanning voorbij.

De beide mannen hadden een soort veldtocht-plan opgemaakt, waarvan zij slechts in de uiterste noodzakelijkheid zouden afwijken.

Omstreeks tien uur in den avond begaven zij zich op weg.

Beiden waren tot de tanden gewapend, voorzien van touwen, maskers en klimhalken.

Met een huurauto lieten zij zich tot dicht bij de Black Street brengen.

Het was bijna twaalf uur, toen zij het huis genaderd waren, hetwelk Charles dien morgen had ontdekt.

Zij sleinterden er kalm voorbij en namen in-tusschen goed de omgeving op.

— Wij zullen op het dak zien te komen, fluisterde Charles na eenige oogenblikken.

Ze liepen het blok huizen ten einde, sloegen een smalle steeg in, en gingen hier zonder aarzelen een der vele openstaande deuren binnen.

Zij klommen haastig de smalle, smerige trap

op, zonder eenig gerucht te maken, gingen vijf portalen voorbij, en bereikten de zolderverdieping.

Het was hier doodstil.

Een zwak licht drong door een zolderraam naar binnen.

De twee mannen gingen op het raam toe.

Zij konden het gemakkelijk open duwen.

Charles stak het hoofd naar buiten.

— Er is een goot! fluisterde hij. Wij kunnen gemakkelijk op het dak komen. Volg mij, Henderson!

Hij klom behendig uit het raam in de goot en vandaar op het platte dak.

Henderson volgde hem op den voet.

Ze liepen nu weder terug in de richting van de Black Street, zorg dragend, zoo weinig mogelijk leven te maken.

Bij den rand van het dak gekomen, wierp Charles zich op den buik, en keek omlaag.

Het duurde tamelijk lang voor hij den gevel had gevonden van het huis, waarin zich de kroeg bevond, die denzelfden morgen door den bandiet was bezocht, wiens gangen hij had ge-gevolgd.

— Hier moet het zijn, Henderson! fluisterde hij. Als we maar eerst binnen zijn, volgt de rest van zelf.

— En die rest zal een paar heeren, die ik niet ken, leelijk opbreken! voegde Henderson er grimmig aan toe.

Charles keek om zich heen.

Hij bevond zich dicht bij een soort houten gebouwtje, dat op het platte dak was opgetrok-ken, en volstrekt geen ingang scheen te hebben.

— Waar zou dat voor dienen? mompelde hij. Het lijkt wel de donkere kamer die bij het atelier van een fotograaf behoort! Ik zie vol-strekt geen luik van den zolder, die er toch wel zal zijn! Zou dit huisje soms boven het luik zijn gebouwd?

Hij dacht weder even na en zeide toen:

— Henderson! nlim eens op mijn schouders. Dan zul je juist den rand van dit zonderlinge hutje kunnen bereiken. Er moet daarboven toch een luik zijn. Wenk mij, als het zoo is, dan kom ik bij je. Wij moeten naar binnen.

Hij zette zich schrap tegen den wand van het huisje en Henderson klom op zijn schouders en vandaar op het dak van het loodsje.

Een oogenblik zag Charles niets meer van hem.

Toen verscheen zijn hoofd weder over den rand en zijn armen wenkten hem.

Charles stak zonder te spreken zijn armen omhoog, zich zoo ver mogelijk rekkend.

Henderson begreep hem aanstonds.

Hij ging voorover liggen, vatte de polsen

van den jongen man, en trok hem met zijn reuzenkracht omhoog, en op het dak.

— Dat heb je knap gedaan, Henderson, fluisterde Charles. Heb je het luik gevonden?

— Daar is het, mijnheer Brand.

Charles kroop naar het luik toe.

Hij trachtte het voorzichtig te openen, maar dit bleek onmogelijk.

— De zaag! beval hij kort.

Henderson haalde een korte maar sterke zaag onder zijn kleederen te voorschijn, die dik met vet was besmeerd en reikte haar aan Charles over.

Deze boorde eerst een gat in het luik, stak er de punt van de zaag in en begon te zagen.

Langzaam maar zeker vorderde het metaal door het oude hout.

Binnen een kwartier had hij een vierkant gat uit het luik gezaagd, groot genoeg om een man door te laten.

Daar hij de boor in het midden van het uitgezaagde stuk hout had gedreven, kon hij hieraan het stuk plank gemakkelijk uit het luik lichten.

Het volgende oogenblik lag het uitgezaagde stuk naast hem op het dak.

En dadelijk moest de jonge man zich met alle macht bedwingen, een luiden jubelkreet uit te stooten, want een vertrouwde stem vroeg:

— Ben jij het, Charles? Je komt, geloof ik, juist bijtijds. De heeren bandieten zijn niet veel goeds van plan.

— Goddank, fluisterde Charles trillend van vreugde. Goddank, dat wij niet te laat zijn gekomen! Vlug, Henderson, Mylord is daar.

Hij bevestigde een der touwen met een haak aan den rand van het uitgezaagde gat en snel lieten de twee mannen zich zakken.

Met een doffen snik van ontroering snelde Charles op Raffles toe, terwijl Henderson met tranen in de oogen terzijde stond.

Aanstands werden de dikke touwen doorgesneden, welke Raffles gebonden hielden.

Hij stond op en rekte armen en beenen eens duchtig uit.

Toen stak hij Charles en Henderson beurteling de hand toe en zeide met trillende stem:

— Een kee meerr ben ik jullie schuldenaar geworden.

— Praat daar niet van, Edward, zeide Charles dringend. Laten wij maken dat wij wegkomen. Wij zijn hier in een zeer gevaarlijke buurt. Misschien hebben de schurken ons wel gehoord en kunnen zij ons ieder oogenblik overvallen.

— Welzeker. Ik zie geen enkele reden, hier nog langer te blijven, antwoordde Raffles. Ik ken het huis niet en zijn gevaren. Bovendien zijn zij, geloof ik, met een al te groote overmacht

Maar wij zullen elkander nog wel later spreken. Reken daar op. En nu op weg.

Nauwelijks had hij dit gezegd, of op de zolderverdieping werd gerucht vernomen.

Er viel niet aan te twifelen — de bandieten hadden iets verdachts gehoord en kwamen zich vergewissen, dat hun gevangene nog in hun macht was.

— Naar het luik, riep Charles. Men heeft ons gehoord.

De tafel werd onder het luik getrokken en een voor een sprongen de drie mannen er op en trokken zich door het gat naar boven.

Maar Henderson, die de laatste was, bevond zich nog niet op het dak van het houten huisje, of het luik in den vloer werd opengeduwde, en het hoofd van een man verscheen.

Hij slaakte een waar gebrul van woede en riep:

— Verraad! Hij is ontkomen! Dood of levend moeten wij hem vangen. Komt, mannen! Er op los! Zij kunnen ons niet ontsnappen. Waarschuw dadelijk alle jongens in de buurt dat zij de huizen van dit blok bewaken.

De kerel trok een revolver en loste een schot op Henderson, dat gelukkig miste.

Charles aarzelde geen oogenblik, maar mikte door de nauwe opening op den bandiet en vuurde.

Met een rauwen kreet viel de schurk voorover op den vloer.

Maar reeds kwamen er anderen achter hem. Zij trokken zijn lichaam terzijde en klauterden naar boven.

Er waren er minstens tien of twaalf.

De drie vluchtelingen lieten zich op het platte dak zakken, maar niet dan nadat Charles nogmaals gevuurd en een der bandieten buiten gevecht gesteld had.

Intusschen bleef hun toestand zeer hachelijk, want zij hadden zeer goed verstaan, dat het blok zou worden afgezet door handlangers der bandieten.

Charles was op Raffles toegekomen en had hem een revolver in de hand gedrukt.

— Neem dit! zeide hij. Wij zullen ons leven ten minste zoo duur mogelijk verkoopen! In het kleine houten vertrekje klonk nu een luid getier van vloekende stemmen.

Er klonken bevelen en driftige voetstappen.

— Hoe komen wij hier af? riep Raffles uit. De huizen zijn zeer hoog en ik zie nergens een dakgoot!

— Jawel. Aan die zijde! antwoordde Charles haastig. Daar zijn wij op het dak geklommen!

De drie vluchtelingen liepen zoo snel zij konden naar den rand van het dak.

Charles wierp zich voorover maar dadelijk trok hij zijn hoofd weder terug.

— Vervloekt! riep hij uit. De terugtocht is ons afgesneden! Daarbinnen loeren zij op ons!

De revolverkogel die langs zijn ooren floot bewees dat hij maar al te goed gezien had.

En dit was de eenige plek waar zich een dakgoot bevond.

Als zij het gewaagd zouden hebben van het dak te klauteren zouden zij onherroepelijk van het dakraam uit worden neergeschoten.

Raffles wierp een blik om zich heen.

Hij begreep dat er vlug gehandeld moest worden.

Zij waren slechts met hun drieën en stonden tegenover een tienvoudige overmacht, die bovendien nog het voordeel had dat zij de plaatselijke gesteldheid zeer goed kende.

Op het platte dak konden de drie mannen ook nergens dekking zoeken.

Misschien hadden zij acht of negen van de bandieten kunnen neerschieten maar ten slotte zouden zij toch het onderspit moeten delven.

Plotseling kreeg Raffles een inval.

Hij wendde zich tot Henderson en vroeg:

— Je hebt immers nog touw bij je?

— Dat wel, mylord, maar het is hoogstens zes meters lang en dus zouden wij halverwege blijven steken als wij ons daaraan wilden neerlaten.

— Daar is het ook niet voor, herbam Raffles snel. Er zit immers een haak aan? Geef het dan snel hier.

Henderson maakte zijn buis open en wikkelde het touw, omstreeks een duim dik, van zijn middel los.

— Volg mij maar, beval Raffles.

Zij liepen snel over het dak totdat zij de Black Street weder bereikten.

Hier bevond zich door een gelukkig toeval een hijschblok dat met een ijzeren stang aan den rand van het dak was bevestigd.

Vlak daar tegenover, aan de overzijde van de smalle straat was een zolderraam dat openstond.

Raffles berekende den goeden afstand, slingerde het touw eenige malen boven zijn hoofd. . . en de haak bleef zitten achter den rand van het kozijn.

Snel bevestigde Raffles het andere uiteinde van het touw stevig om den ijzeren stang.

Hij wilde het touw grijpen en zich naar den overkant te begeven, toen Henderson eerbiedig zijn arm greep en zeide:

— Vergeef het mij, mylord, maar het staat aan mij om het eerst over te gaan! Ik ben veel zwaarder dan gij zijt en als het touw mijn gewicht kan dragen dan zult gij zeker veilig over-

komen.

Raffles wilde een tegenwerping maken maar reeds had Henderson het touw gegrepen en zich moedig over den rand van het dak geslingerd.

Het volgende oogenblik hing hij op een hoogte van bijna vijftien meter met beide handen aan het touw.

Juist verscheen het hoofd van een der bandieten aan den anderen kant van het dak boven den jand.

Charles mikte kalm — vuurde — en het hoofd verdween!

Henderson had den overkant bereikt!

— Nu is het jouw beurt, zeide Charles. Ik zal den aftocht wel dekken want ik geloof dat ik vanavond een goed schot heb.

Raffles greep op zijn beurt het touw en zweefde spoedig daarop tusschen hemel en aarde.

Henderson had voor het zolderraam van het tegenover liggende huis post gevat en bestreek van daar den eenigen uitgang van het houten kamertje op het dak.

Weer knalden een paar schoten.

Ook Raffles bereikte veilig de overzijde.

Charles stak zijn revolver kalm in zijn zak en vatte het touw.

Het was de hoogste tijd.

Een drietal bandieten had zich uit het luik naar buiten weten te werken.

Dadelijk wierpen zij zich plat op den buik, om zoo weinig mogelijk doelwit op te leveren en kropen naar den rand van het dak.

Maar reeds had Charles den overkant bereikt.

De bandieten slaakten een gebrul van woede.

Zonder zich te bedenken greep een hunner het touw, terwijl de twee anderen in het wilde op het zolderraam aan den overkant begonnen te vuren.

Reeds was de bandiet halverwege het touw, toen Henderson het gevaar indachtig, te voorschijn trad en zijn revolver loste.

De kogel trof echter het touw!

Het kraakte . . . scheurde . . . en de bandiet viel van een hoogte van 15 meter te pletter!

Zoo snel zij konden klommen de drie mannen naar buiten, bereikten zoo het dak, snelden geruimen tijd voort, vonden ergens een openstaand zolderluik, lieten zich naar den zolder zakken en ijlden alle trappen af zoo snel zij maar konden.

Wel werden door het geraas eenige bewoners wakker, maar te laat om hun nog nadeel te berokkenen.

Zij openden de straatdeur.

Vijf minuten later waren zij in veiligheid!

De volgende aflevering bevat :

Aan den Harem ontsnapt

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885